

Pop Rock & Show

Nr. 19(66) mai 1992

76
BUCUREȘTI

TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ

JAZZ ALIVE

STAGIUNEA '91-'92

INVITAȚI

CERASELA STAN
ADRIAN PINTEA
FLORIAN PITTIȘ

SPECIAL

BLUES SESSION

IOAN PASCU

JOHNNY RĂDUCANU &
BLUE BLOODY PEOPLE
ANCA PARGHEL
HARRY TAVITIAN
ALEXANDRU ANDRIES

Prezintă:
"THE BLUES BROTHERS"
FLORIAN LUNGU & MIHAI GODOROJA

SALA RADIO

Joi 21 mai 1992,
orele 1900

Biletele se
găsesc la
Sala Radio

ELEKTRIK "RED ROOSTERS"
ADRIAN ORDEAN
SORIN CHIFIRIUC
TUDY ZAHARESCU
CĂTĂLIN RĂSVAN
CRISTIAN SOLEANU

Tinerama Pop Rock
& Show
leleiax

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● O veste bună de la Iași: la music-shopul **AVALLON** din str. Sărării nr. 6 se găsesc toate numerele din acest an ale revistei noastre. Cei care doresc să-și completeze colecția sint așteptați acolo! ● **Brian May** și **Roger Taylor** au donat 1 milion de lire sterline provenite din vânzarea single-ului **Bohemian Rhapsody** pentru **Terrence Higgins Trust**. ● Zilele trecute a apărut în Capitală la difuzorii de presă o nouă revistă muzicală: **ROCK STAR**, editată de Intermedia S.R.L. din Tg. Mureș. Imagini color, 18 pagini, texte ale unor melodii din repertoriul Kreator, Iron Maiden,

Tankard, clasamente, un mini-poster (Exodus Running Wild). Știrile sint ceva mai vechi dar fiind vorba de o revistă trimestrială se acceptă. O nouă bucurie pentru fanii rockului. Preț: 120 de lei. ● **Hit Parader** din această lună își completează apariția cu un supliment consacrat **Metalului Alternativ** (Alice In Chains, Soundgarden, Mindfunk, Pearl Jam, Voivod, Nirvana, Faith No More, ș.a.). Vom profita de acest material în ediția viitoare. ● **Tankard** își aniversează jubileul cu al șaselea album, „Stone Cold Sober” produs de Harris Johns în Musiclab-Studio. Coperta este realizată de prietenul mai vechi al trupei, Sebastian Krüger. ● **Mordred** și-au aminat apariția unui nou album pentru la toamnă. ● Prin plecarea lui Vivian Campbell la Def Leppard și a lui Kevin Valentine la Cinderella, perspectivele celor de la **Shadow King** s-au cam alterat, deși Lou Gramm promite că nu se va lăsa de acest proiect. ● **Pretty Boy Floyd** lucrează cu producătorul **Jeff Paris**. ● Date proba-

bile pentru Festivalul Thrash/Death ce va avea loc la **Arenalele Moxa** din București: 28-30 mai. Au confirmat participarea (ne informează Gabi Gomboș) trupele **Crematorium** (Iasi), **Altar** (Cluj-Napoca), **Anarmia** (Lugoj), **Porți de Fier** (Drobeta Turnu Severin), **Dracula** (Irigiovești), **Tectonic**, **Interval**, **Metalchrist**, **Spirit**, **Arrant**, **Metrock** (toate

din București). Informații precise vom furniza vineri noapte sau în numărul viitor. ● **Jon Bon Jovi** a declarat că scrie noi cintece împreună cu **Richie Sambora** încă din noiembrie. Una dintre ele, **Bed Of Roses**, a fost cântată într-un show de sfârșit de an la New Jersey. Așa că la sfârșitul verii va fi

gata noul album **Bon Jovi**. ● Zvonurile continuă din zona **Poison**. După ce un purtător de cuvânt a declarat că basistul **Bobby Dall** n-a plecat, lumea comenta desființarea grupului iar mai nou intrarea în studio a celor rămași (fără C.C. de Ville). Ce să mai credem? ● Cei trei de la **Nirvana** au decis să nu mai dea interviuri și să nu se mai lase fotografiati în urma excesului de materiale publicate în ultima vreme despre ei. Cam repede îi irită presa pe unii!

ANDREI PARTOȘ

Lansare de disc

„BIBLIA ȘI PUȘCA”

Luni, 4 mai, magazinul **Muzica** a fost pentru cîteva ore gazda grupului **Savoy** și a invitaților săi. Motivul? Un nou disc. Al 13-lea L.P. —

„Biblia și pușca” — care cuprinde 9 piese compuse de **Marian Nistor**, pe versurile lui **Corneliu Vadim Tudor**. Deși pe coperta discului nu apare și **Radu Nistor** (dintr-o greșeală a editorilor) trebuie să el amintit, pentru că a lăsturi de tatăl său a realizat corectura textelor.

Conform protocolului, directorul Societății Comerciale „Muzica” S.A., **Gheorghe Mihail** a făcut prezentarea, anunțându-l pe domnul **Corneliu Vadim Tudor** „autorul acestor minunate versuri”. Domnia sa — C.V. Tudor — fiind pentru prima oară „copărit” la lansarea unui disc, era, cum e și firește în astfel de momente, emoționat. „Am lansat 9 cărți, a spus poetul. Acum lăst-mă și semnatarul versurilor acestui disc. Cu **Marian Nistor** colaborez din 1977. L-am cunoscut la un spectacol în Valea Jiului. Era după

greva minerilor, acești oameni minunați care nu s-au schimbat, deși unii li mai bălăcăresc. L-am auzit atunci pe cei de la **Savoy** (erau în altă componență) și mi-a plăcut linia lor melodică. Titlul acestui disc îmi aparține. Ideea mi-a venit uitîndu-mă în jurul meu în camera de dormit. La căpătîi am **Biblia**, iar pe un perete o pușcă. O am, ca în caz de nevoie să mă apăr cu ea. Dacă tot e să mor, atunci să mor, măcar, ca un bărbat. Sint sigur că discul se va vinde bine. Desigur, nu toate piesele sint grozave. Dar dacă din 9, 3 sint foarte bune, tot este un câștig. Se pare, totuși, că în această lume a noastră, în care cultura are de suferit, muzica, fiind cea mai divină, cea mai apropiată de Dumnezeu, răzbate.”

Discul a fost imprimat la Eurostar, o firmă particulară, costă 250 de lei și are o copertă în stil occidental, realizată de **Titus Pittini**.

„Am apelat la această Casă de discuri, ne-a spus **Marian Nistor**, pentru că lucrează mai prompt. Cu **Electrecordul** am lucrat bine și mult. N-aș vrea să se creadă că l-am ocolit, dar doream ca acest disc să apară cît mai repede.”

ORLANDA DELADI

TOP SLOW & BLUES EDIȚIA 19

15. ROLLING STONES — FANCYMAN BLUES
14. EUROPE — HOMELAND (NEW)
13. ROBERT PLANT — ANYVARSARY
12. ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
11. METALLICA — THE UNFORGIVEN
10. N.K.O.T.B. — IF YOU GO AWAY
9. ZUCCHERO FORNACIARI — MADRE DOLCISSIMA
8. GUNS N'ROSES — DON'T CRY
7. SANDRA — SEAL IT FOREVER
6. U2 — LOVE IS BLINDNESS
5. SIMPLY RED — FOR YOUR BABIES
4. QUEEN — DON'T TRY SO HARD
3. GENESIS — DREAMING WHILE YOU SLEEP
2. TEN SHARP — YOU
1. R. MARX — HAZARD

PROPUNERI:
GARY MOORE — NOTHING'S THE SAME
LISA STANSFIELD — ALL WOMAN

TOP MATINAL

TOP 5, EDIȚIA A 19-A

1. PETER CETERA — GLORY OF LOVE
2. BIG HOUSE — DOLLAR IN MY POCKET
3. BLACK CROWES — TWICE AS HARD
4. ALICE COOPER — WIND-UP TOY
5. MARTIN GORE — COMPULSION

PROPUNERI:
DARE — WINGS OF FIRE
MARC ALMOND — MY HAND OVER MY HEART

UNI PLUS RADIO

Ediția a 15-a

TOP POP 15

1. HAMMER — 2 LEGIT 2 QUIT
2. MARKY MARK & FUNKY BUNCH — I NEED MONEY
3. SHANICE — I LOVE YOUR SMILE
4. NKOTB — IF YOU GO AWAY
5. HYPE-A — DELICS — SO WHAT
6. U 96 — DAS BOOT
7. SNAP — COLOUR OF LOVE
8. BANBULA — LOLO LELE
9. DE LA SOUL — KEEPIN' THE FATE
10. MICHAEL JACKSON — REMEMBER THE TIME
11. LA STYLE — JAMES BROWN IS DEAD
12. PM DAWN — SET ADRIPT ON MEMORY BLISS
13. MC SAR — LET'S TALK ABOUT LOVE
14. KLF — JUSTIFIED AND ANCIENT
15. 2 BROTHERS ON THE 4TH FLOOR — TURN DA MUSIC

PROPUNERI:
DR ALBAN — IT'S MY LIFE
RIGHT SAID FRED — DEEPLY DIPPY

Realizator: ADRIAN ANGHEL

SLAGĂR TOP ROCK '92

Primele trei locuri în clasamentele lunii MARTIE:

- POP:
1. Mă-nțore la voi — Marcel Dragomir (George Târnea) — Gabriel Dorobanțu 1373 p.
2. Balada soldatului — George Năstăs (D. V. Dumitriu) — Gabriel Cotabită 882 p.
3. Vino iubire, nu mă ocoli — Marius Teicu (D. V. Dumitriu) — Carmen Trandafir 786 p.

- ROCK:
1. Nu trebuia să pleci — Marian Nistor (Corneliu Vadim Tudor) — Savoy 283 p.
2. Rază de lumină — Holograf 261 p.
2. Bani — Compact 261 p.
3. Față verde — Phoenix 251 p.

Propuneri pentru luna APRILIE:

- POP:
— Noaptea-l sfetnicul de bine — Marius Teicu (Eugen Rotaru) — Daniela Urulescu.
— Mare albastră — Cornel Fugaru (Mirela Voiculescu-Fugaru) — Mihaela Ene + Dinu Liviu
— Vor veni dimineți — Angela Clochină (Mala Bărbulescu) — Angela Clochină
— Ce noroc să te iubesc — Petre Gălusanu (Aurel Storin) — Cătălin Crisan
— Te-am uitat — Radu Nistor (Teodora Popa Mazilu) — Denis Roman
— Jos în vale la izvor — Mihai Constantinescu (idem) — Anastasia Lazariuc + Mihai Constantinescu
— De ce nu crezi? — Mirela Drăgan (Dumitru Popescu — Chiselet) — Daniel Iordăchioae
— Lîngă tine, mamă — Marian Nistor (Corneliu Vadim Tudor) — Savoy
— Jucătorul de iubiri — Ser-

bău Georgeșcu (George Târnea) — Mădălina Manole

— E-alit de frumos afară — Mihai Lazăr (idem) — Mirabela Dăuer
— Iubirea noastră — Victor Gavrilă (Eugen Rotaru) — Mirabela Dăuer

ROCK:
— Aș vrea să fiu cu tine — Antracit
— În fiecare zi — Interval
— Omul din oglindă — Comando
— Așa de singur — Holograf
— Nimic — Pacific Experiment

TITUS ANDREI

P.S.: Mulțumesc prietenilor muzicii care mi-au transmis LA MULTI ANI prin intermediul revistei „Pop Rock & Show”.

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ
redactor șef,

GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,

ORLANDA DELADI,
reporter special,

ION SERBAN,
tehoredactor,

CLAUDIA NICULESCU,
RAISA VLASOV, corectori.

VICTOR CIOBANU,
realizator copertă

ALEXANDRU ANDRIEȘ,
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACTIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00 886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — PO-BOX 33-37; telex 11995 sau 11034; telefax 90-18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „CORESI”, București

Pe RICKY DANDEL

nu l-am mai văzut din vara lui '89

de vorbă cu
★ STELELE ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ Star talk ★

REP.: După o lungă absență, iată-te din nou acasă. E încă valabilă formula „acasă”?

R.D.: Sigur! Acasă înseamnă acasă! Rădăcinile te ai în tine. Nu poți și nu vrei să scapi de ele.

REP.: Pentru cei care nu știu, cînd și în ce context ai plecat din țară?

R.D.: În august '89. Trebuia să plec în R.D.G. pentru o înregistrare la T.V. În R.D.G. plecam cam de 4-5 ori pe an. Am reușit însă să obțin o viză pentru Berlinul occidental. Odată ajuns în Berlin, am telefonat agenției din R.D.G., vechilor mei prieteni, rugându-i să mă lerte pentru că am hotărât altfel și deci, n-am să mă pot prezenta la înregistrări. M-au înțeles.

REP.: Din câte știu eu ai mai multe discuri „afară” decât în țară. Concret, cum cite ai aici și cite acolo?

R.D.: În țară, am două L.P.-uri și două single-uri înregistrate cu ani în urmă. „Afară”, am trei albume și o serie de colaje foarte serioase, discuri care, pentru mine, sînt o mare cinste. Este ceva să apară lingă un Engelbert Humperdinck, care era deja o vedetă cînd eu abia am început să cînt. Un sentiment foarte puternic îl încerc și atunci cînd ești la aceeași companie de discuri la care este și Jennifer Rush.

REP.: Și cum se numește această casă de discuri?

R.D.: Ariola. O casă de discuri internațională, unde imprimă și David Hasselhoff, Whitney Houston și, desigur, Engelbert.

REP.: Este prima ta revenire în țară, din '89?

R.D.: Prima de mai lungă durată. Am mai fost în țară imediat după evenimentele din decembrie '89. Nu m-a răbdat înima să nu vin. Oricum, familia mea era aici. Apoi, aceste evenimente ne-au marcat și pe noi. A fost un Crăciun zbuciumat nu doar pentru cei aflați în România, ci și pentru noi, românii care ne aflam ceva mai departe de țară.

REP.: Cu ce te ocupi în Germania?

R.D.: La început, am predat, 4 luni, la un liceu particular. Apoi, m-am hotărât să mai studiez, să mă reorientez, așa că acum, am și o a treia meserie. Am studiat marketing. În momentul de față, sînt docent la cursuri post-universitare. Predau marketing, tehnica conducerii în întreprinderi, știința comunicăției, tehnici ale creativității și engleză de comerț.

REP.: În acest context, mai ai timp să-ți cînti?

R.D.: Desigur! Chiar în curînd voi avea două apariții în spectacole televizate.

REP.: Nu ești prea tînăr pentru a fi docent? Cum ești privit acolo?

R.D.: Acolo nu contează vîrsta. Important e ceea ce știi și cum predai ceea ce știi, dacă studenții care frecventează cursul tău înțeleg ce spui, dacă au un profit real. Contează modul în care te impui, dar nu prin vorbe, ci prin fapte.

REP.: Ce vîrstă ai?

R.D.: 39. Sînt „Balantă”. Chiar mă preocupă horoscopul. Am observat că și o parte a presei românești se preocupă de acest aspect. Am sesizat, și asta mă bucură, că în România este o presă foarte variată, un peisaj ziaristic divers. Asta e bine.

REP.: Dar pe plan muzical ce-ai făcut în acești ani?

R.D.: De un an sînt membru al Uniunii Compozitorilor din Germania și al Uniunii Scriitorilor, ca textier de muzică pop.

REP.: Ai dat vreun examen?

R.D.: Și încă unul serios. Am trimis toate lucrările mele, partiturile, Uniunii. Am trecut prin 2 comisii, respectiv imprimări, casete, și apoi a trebuit să-mi prezint piesele în fața unei alte comisii. Emoțiile au fost mari, pentru că toți examinatorii erau mult mai în vîrstă decât mine. Înaintea mea și-a

prezentat piesele, de factură clasică, o compozitoare americană, stabilită acum în Germania. Mi-am zis: „Doamne Dumnezeule, cum o să ies de aici? Nu mă văd bine!” După prima lucrare am primit și aplauze. Asta m-a încurajat grozav. După concurs a apărut în presa de specialitate a Uniunii Compozitorilor un medalion în care ... acum ar suna ca o laudă, dar eu spun. Deci era lăudat stilul de interpretare și de a compune.

REP.: Deci, un examen în toată regula.

R.D.: Da. Am intrat și în marea asociație care apără dreptul de autor. Acum lucrez cu 2 producători. Ei îmi scriu muzica pentru disc. Pentru următorul L.P. voi compune și eu. De asemenea, sînt în tratative cu unii cîntăreți pentru a le scrie eu muzica.

REP.: Sînt nume cunoscute?

R.D.: Încă n-aș vrea să spun. De-a lungul timpului, am învățat ceva: să spun lucrurilor pe nume doar atunci cînd ele devin certitudini.

REP.: În această perioadă ai avut ocazia să te întâlnești cu cîntăreți români stabiliți în Germania?

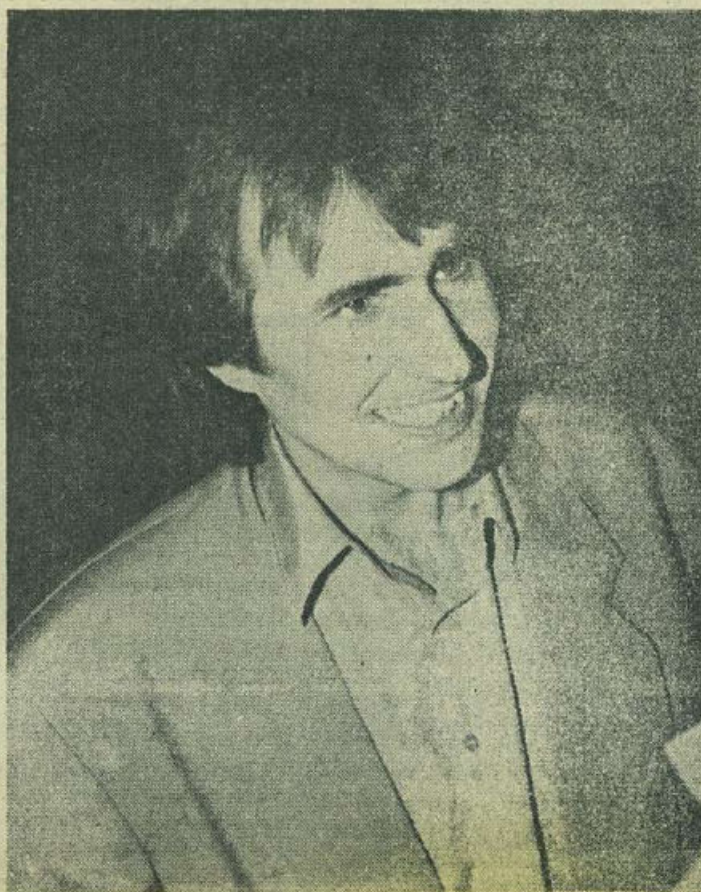
R.D.: Nu. Eu locuiesc la München, un oraș cu vreo 2 milioane de oameni. Fiecare aleargă să-și rezolve problemele lui, să le rezolve cît mai bine, fiindcă asta contează. Nu e important ce ai făcut ci ceea ce faci și vei face. De aceea fiecare are simțul responsabilității muncii lui foarte dezvoltat. Devine zgîrcit pînă și cu timpul lui. Nu din răutate, ci pentru că cerințele sînt foarte mari. Să-ți spun ceva nostim. Știam, de pildă, că Dan Aldea este în Germania. Culeam, locuiește chiar în München. Am aflat aici.

REP.: Lucrezi piesele cu un orchestrator, ai o trupă?

R.D.: Avem muzicienii noștri, ai studioului. La ultimul L.P. am lucrat cu un baterist foarte cunoscut, bateristul lui Peter Maffay.

REP.: L-ai cunoscut personal pe Peter Maffay?

R.D.: Curios. Noi în România nu ne-am cunoscut, deși el e din Brașov iar eu din Sibiu. L-am întîlnit, cu ani în urmă, în R.D.G. Peter este foarte

stăpîn pe sentimentele sale. Cu toate acestea, cînd i-am spus: „Eu sînt din Sibiu” a sărit și m-a luat în brațe. În jurul lui erau sute de fani. De atunci, de cîte ori ne întîlnim, avem discuții frumoase și prietenești. Despre el pot să-ți spun că are un box-office imens, că este nr. 1 în ceea ce privește priza la public, dintre toți cîntăreții din Germania. Mă bucur foarte mult pentru el. Doar el este din Brașov, iar eu din Sibiu, nu? Asta ne leagă foarte mult.

REP.: Gurile rele spun că ar refuza să declare public sau, mă rog, ocolește ideea în ceea ce privește originea lui română.

R.D.: Nu este adevărat.

Acum 3 săptămîni a fost difuzată pe R.T.L. o emisiune în care tînărul Peter apărea agitat de indicatorul pe care era scris „Brașov”. Tabla care indică intrarea în oraș. Era plouat și bătut de vînt. În plus, în emisiunea respectivă, invitații trebuiau să răspundă la unele întrebări privind viața lui Peter. Toți au știut și au și spus că e din Brașov.

REP.: Înceamnă că într-adevăr erau doar ... guri rele. Tu ai mai reveni pentru a concerta în țară? Ți se pare oportun sau consideri că ceea ce faci acolo n-ar prinde aici?

R.D.: N-aș spune că n-ar prinde. În primul rînd, ar trebui să imprimăm cîteva variante românești, pentru că așa cum nemții vor să li se cînte în germană, așa cred că vor și românii să înțeleagă ce se spune în cîntec. Publicul român mă știe într-un anumit fel. Îmi amintesc că unii redactori se luptau cu adevărat să mă mențină pe post. Se spunea că am mișcări prea occidentale, că sînt prea agresiv atunci cînd cînt rock, că muzica pe care o interpretez eu nu prea e agreabilă. Trebuia, așadar, să apar cît mai ... „blind”. Asta o spun acum, cu o oarecare tentă de ironie. Mă rog, să par cît mai cuminte, cît mai neînspirat și fără vlagă. M-am mai reabilitat în fața publicului. În anii '88-'89 (înapoie să plec), datorită unor turnee prin țară. A fost o experiență extraordinară. Am găsit alți prieteni. De la Călărași și pînă la Botoșani sau Iași, nu mai spun de Ardeal. Toți erau extrem de sensibili și calzi. În Irlanda, unde am fost toamna trecută, după mulți ani, am găsit un public care se apropie, repetă, doar se apropie, de al nostru.

REP.: Dacă tot ai atins această problemă, încearcă să faci o comparație între publicul german și cel românesc.

R.D.: Ha, ha... Da! Nu e ușor! Acolo eu cînt un anumit gen de piese, care să fie pe placul lor și, desigur, reușind acest lucru, am și șanse de a avea succes. Marea masă este îndreptată spre o muzică cu un ... iz mai german. Eu încerc să creez o punte, să cînt un pop german, nu un slagăr de factură simplă. Acum, ce-l drept ... uite că iar mă laud, am noroc să posed, de la mama mea, anumite calități pe care, în timp, printr-o muncă susținută

le-am dezvoltat. Munca aceasta serioasă continuă. După mine, un cîntăreț care crede că știe totul, că nu mai are ce învăța și se oprește, mai bine să nu mai cînte. Faust zice că dacă te oprești și zici că ți-ai atînat telul, scopul, atunci ai și murit. Și asta nu vreau.

REP.: Ai ocolit subtil răspunsul. Îi deducem oricum.

R.D.: Nu e nevoie să deduci. Îți spun. Publicul românesc este mai ușor de cîștigat. El are nevoie pe scenă de o anumită franchețe și naturalitate. Totul e ca vibrațiile tale sufletești să fie percepute și de spectatori. Românii percep mai repede, pentru că sînt mai sensibili, mai latini. Ca să cucerești publicul german, trebuie să muncești mai mult. Să nu se înțeleagă că ei sînt mai puțin sensibili. Că această caracteristică e valabilă doar pentru latini. Ar fi o șablonare și încă una periculoasă. Fiecare public poate fi găsit și adus în oaza sufletului tău, dar pentru fiecare public trebuie să ai alte metode. De fapt, asta este arta artistului. Nu e pleonasm. El, ca să evită comentariile este darul artistului: să simți la fel cu cei pentru care cîntă și nu să-și impună împună felul său de-a simți.

REP.: Îmi mai ești dator cu un răspuns. Cînd vei veni să concertezi în țară? Cînd vom putea și noi asculta un disc de-al tău?

R.D.: Dacă totul va decurge normal, așa cum am planuit eu, și dacă și organizatorii români vor dori, voi veni să susțin un recital la Festivalul de la Brașov. Îmi doresc foarte mult acest lucru. Cînt despre disc... Am dat Marianei Soitu o înregistrare pe care o vei putea urmări și la emisiunea în limba germană. Este o înregistrare din marea Paradă a slagărilor din Germania. Este un top, unde am cîntat una din piesele de pe disc. A avut mare succes, a fost mult difuzată. S-a situat pe locul 3, înaintea multor alte piese, la 3 posturi de radio.

REP.: Este vorba despre clasamentul din Musik Markt?

R.D.: Exact, exact! Văd că știi. Perfect! Cînt despre un disc? Am trimis o serie prin soția mea. Cîteva bucăți au ajuns deci în țară pe la prieteni, în București și Sibiu. Am vrut să aduc și eu un esanșon, am sunat la firmă, ei au căutat, dar cu regret m-au anunțat că nu mai e nici unul. Asta e totuși un semn bun.

REP.: În ce tiraj a apărut?

R.D.: Nu știu. N-aș vrea să mint. În orice caz, nu de ordinul milioaneilor, ci doar a cîtorva sute de mii.

REP.: Ce procent primește un cîntăreț?

R.D.: Depinde de contract. Nu mai mult de 10 la sută. Compozitorul și textierul au alt regim. Ei primesc pentru fiecare difuzare o sumă. Și asta este urmărirea cu foarte multă seriozitate. Aș vrea să-ți mai spun că în urma unor emisiuni televizate și transmise prin R.T.L., deci preluate de posturile mari, am primit foarte multe scrisori chiar și din Olanda, Belgia, Franța. Ceea ce m-a bucurat a fost paleta de vîrstă. Am primit scrisori de la copii, dar și de la persoane de 60 de ani.

REP.: Ce ai vrea să le spui, în încheiere, cititorilor revistei?

R.D.: În primul rînd, mă bucur că există, în sfîrșit, o asemenea revistă. Nu pot să le promit în mod ferm că voi lansa aici un disc sau că voi cînta în data de... Astea nu depind doar de mine. Sper totuși să cînt la Brașov. Chiar dacă nu va fi posibil, consider că aceste festivaluri sînt o mare fereastră deschisă de România spre lume, o fereastră prin care, sper, să ne reocupăm locul avut în muzică.

A consemnat
ANDREI PARTOȘ

Doi colegi la ECOPOP — RICKY DANDEL și LAURA STOICA

LAURENȚIU CAZAN:

„Simt că am motive să sper”

— Ai cîntat o bună perioadă cu „Sfinx”. Ți-a fost greu, în avînd deja un nume, să te integrezi și să te subordonezi unei trupe?

— Pînă s-ajung la „Sfinx” am fost cu „Cromatic”.ul lui Marin Petrache Pechea în Da-nemarca, Norvegia, R.F.G., Ku-weit, în Emirati a fost groaznic. Nu băutură, nu femei, o climă nu-ți spun! Să înnebunești, nu alta! De-acolo m-am întors bolnav rău și de-atunci trag de sănătate. Am renunțat o perioadă, după care m-a căutat Mișu Cernea care mi-a propus să cîntăm împreună. Eu am fost un fan „Sfinx” de cînd mă știu. Am fost entuziasmat, gîndindu-mă că o să fie foarte bine din două motive. Puteam să cîntăm în străinătate și să ne cumpărăm instrumente muzicale competitive și al doilea, ziceam eu, că o să înregistrăm muzica pe care mi-o doream. Intotdeauna, repet, mi-a plăcut stilul „Sfinx”.

— Faptul că veneai după Dan Andrei Aldea, Sorin Chifiriuc nu te deranja?

— Nu. Absolut deloc. Să nu mă-nțelegi greșit. Eu nu mă

raportează bineînțeles la muzica ușoară care se scrie acum. Dacă ar fi să-mi rescriu piesele le-aș îmbrăca într-o altă orchestră. Totul trebuie să fie într-o permanență schimbare. Sint convins că unele dintre piesele mele ar merita scrise mai bine. A venit vremea să recunoaștem că se poate face totul mult mai bine și trebuie să fim conștienți de acest lucru. Sint popoare și țări care datorită conservatorismului lor nu pot să se afirme cu muzica lor pe plan internațional. Vezi Germania, Franța, Anglia... Trebuie să fii atent la tot ce se-nîmplă în lume. Să fii „international” asta nu înseamnă să cînti muzică americană. Nu, muzica pe care o interpretezi trebuie să fie accesibilă, pe plan internațional. Vezi Gh. Zamfir, de pildă...

— Despre publicul de la concerte ce părere ai?

— E greu de făcut aprecieri. Publicul e dificil. Din păcate noi nu avem experiența spectacolelor live, sau experiența s-a uitat de la „Cercul de aur” încoace. Cînd sunetul e prost și reacția sălii e proastă. Am în-

legendari. Cred și afirm acest lucru. Nu vreau să contest valoarea trupelor actuale, iar dacă cineva trebuie învinuit acela e numai destinul care ne-a împins atîta ani în vidul ignoranței și neputinței de exprimare...

— Mulți dintre tinerii care activează în diverse trupe de diverse orientări se plîng de o grămadă de lipsuri care-i împiedică să răzbată...

— Într-adevăr, majoritatea se zbat într-o mizerie îngrozitoare. Chiar și trupele mari, cu renume, au probleme. Cînd știți că ești o valoare trebuie să ai mai mult decît tupeu. Măcar să te alegi cu un sfat... Ceva tot trebuie să se întîmple. Așa cum am procedat eu. Așa au procedat și alții. Vezi cazurile lui Dan Aldea, Nicu Covaci, al celor de la Roșu și Negru, Iris. Ulte că pînă la urmă am reușit să dau și sfaturi...

— Ar fi banal să te întreb ce planuri de viitor ai. Poate că ai fi indiscret. Ai vrea să-mi (ne) spui cît timp crezi că vei putea sta în fața microfonului fără să-ți faci complexe? Mă refer la vîrsta celor care te re-

SFINX

consider nici mai bun, nici mai prost. Fiecare își are locul său bine fixat. Cu „Sfinx” am făcut o treabă foarte bună afară. Am avut succes, pentru că trupa era bine cunoscută în cluburi, în discotecă mari. Am început să-mi cumpăr piese dispartate pentru un studio propriu de înregistrări. Dezamăgirea a fost că n-am reușit să realizăm „lucruri” pentru acasă. O singură piesă am realizat cu ei, „Noaptea-n vis”.

— Si totuși Laurențiu Cazan s-a subordonat „Sfinx-ului”?

— Nu s-a subordonat și nici nu s-a integrat. Noi am fost afară o trupă excepțională, dar n-am fost trupa care o știam eu și cu care mi-aș fi dorit să cînt...

— De ce crezi că Dan Aldea n-a dat nici un semn?

— M-am înînlînit de curînd cu Virgil Popescu, soțul lui Oana Sîrbu. A fost în Germania și s-a înînlînit și cu Dan Aldea. Mi-a spus că n-a venit încă în România temîndu-se că în lipsă își va pierde comenziile de lucru. Are un studio propriu și are multe comenzi pentru discuri, pentru muzica de film... E foarte ocupat și acolo e foarte mare concurența. Îl cred că nu poate lipsi. Pentru mine Dan Aldea e cel mai mare muzician al României din toate timpurile. Mi-a fost mereu un mare exemplu...

— Spune-mi ceva despre muzica ușoară românească.

— Termenul e impropriu și nu sînt de acord cu el. Mă deranjează această denumire. Pentru mine nu există decît muzică proastă și muzică bună, de orice gen ar fi ea. Acceptînd totuși terminologia, după părerea mea, adevărata muzică ușoară au scris-o compozitorii clasici, ca să nu zic bătrîni. Mă

tfînit și eu chestia asta. Și-apoi, un plus de educație n-ar strica. Se face de multe ori o „mixare” greșită a diverselor categorii de public cu spectatori mari care se realizează și care cuprind și muzică ușoară, și populară, și rock, și umor. E vorba de preferințe, de unde și anumite reacții negative. Acest lucru nu se-nîmplă numai la noi. Am fost la Copenhaga la un concert cu Eurythmics. În deschidere a cîntat UB40. Erau 30.000 de spectatori. Unii dintre ei l-au huiduit încontinuu pînă a-nceput Eurythmics...

— Un poet afirma că „Singurul lucru care contează este femeia”. Tu ce zici?

— Singurul lucru care contează e Dumnezeu! Nimic altceva.

— Si totuși spune-mi ce înseamnă femeia pentru tine? Ca om și ca artist.

— Femeia reprezintă echilibrul meu în viață. Asta pînă își pierde sufletul de copil...

— Poți să-mi spui L.P.-ul tău preferat?

— Led Zeppelin, nr. 2.

— Ce muzică ascuți în general?

— Jazz, rock, soul, clasică...

— De ce crezi că a dispărut cultul vedetei în România?

— Pentru că nu mai există vedetele anilor '60-'70. Între ce se-nîmplă atunci și ce se-nîmplă acum s-a creat un vid. Nu există la această oră trupe și soliști care să poată să rămînă

ceptează. Sau mai bine zis cît timp crezi că vei găsi punți de legătură cu sensibilitatea celor cărora te adresezi?

— Noi muzicienii, spre deosebire de sportivi, atît timp cît avem ceva de spus nu ne simțim bătrîni și nu avem complexe pe scenă. Vocaliștii sau cîntăreții, cum vrei să le spui, au o viață mai scurtă pe scenă decît instrumentiștii. Eu sint, în primul rînd, instrumentist...

— Cînd revii în muzica românească?

— Nu știu... Am scris mult... Tăcerea și lipsa mea nu înseamnă o stagnare pentru mine. Dacă voi reveni, voi încerca să intru numai pe usa din față...

— Ce-ți reproșezi în mod special?

— Faptul că nu m-am străduit îndeajuns ca să aflu ce-mi reproșează marea public în mod special...

— Paul McCartney, într-un recent interviu, afirma că: „Peste 100-200 de ani, Beatles-ii vor fi sacralizați ca astăzi Beethoven sau Mozart. Cred că nu există diferențe de statut între marii compozitori. Sună poate arogant, dar nu ajungi nicăieri dacă nu crezi în tine”. Vizavi de această declarație, tu crezi în tine?

— Absolut!!!

A consemnat
ADRIAN FETECĂU

OVIDIU LIPAN-ȚÂNDĂRICĂ LA BUCUREȘTI

Joi, 21 mai, la magazinul MUZICA va avea loc lansarea maxi-single-ului „Lipan Connection” prefăcută de o conferință de presă de la ora 14.00.

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

THIN LIZZY. Istoria acestui grup irlandez a fost foarte zbuciumată de la formarea (1970) pînă la desființare (1983). Numele mari care s-au perindat pe sub drapelul Thin Lizzy precum și numeroasele hit-uri așază grupul în loja genului.

PHIL LYNOTT

În varianta inițială au fost Phil Lynott (chitară bas și voce), Eric Bell (chitară solo) și Brian Downey la tobe. Hard rock și blues de cea mai bună calitate. Din revista Hard Rock Magazine (mai 1991) vom prelua

timelor incendiului stadionului de fotbal din Bradford. Producție și participare live și studio pe albumul grupului irlandez Autodafe.

ANDREI EUGEN

BRIAN DOWNEY, PHIL LYNOTT, SCOTT GORHAM, GARY MOORE

evoluția trupei, acum oprindu-ne doar la discografie.

DISCOGRAFIE

Thin Lizzy (1971); Shades Of A Blue Orphanage (1973); Vagabonds Of The Western World (1973); Night Life (1974); Fighting (1975); Jailbreak (1975); Johnny The Fox (1979); Bad Reputation (1977); Live And Dangerous (1978); Black Rose (1979); Chinatown (1980); Renegade (1981); Thunder And Lightning (1983); Life (live) (1983); Dedication — The Very Best Of Thin Lizzy (1991).

PHIL LYNOTT. Solo In Soho (1980); The Philip Lynott Album (1982); Nineteen (maxi 45 turat) (1985).

PHIL LYNOTT (GARY MOORE). Parisienne Walkways (single) (1979); Out In The Fields (single) (1985).

Principale albume la care a participat Phil Lynott

GARY MOORE: Back In The Streets; Run For Cover (1985); The Crowd: maxi-single în beneficiul părinților vic-

răspundem dacă sîntem în stare

Despre rockeri, mini și pseudo-rockeri

Dacă există un război veritabil între „depeșeri” și „rockeri”, dacă mini-rockeri trebuie ajutați, ce facem cu cocararii, și alte asemenea întrebări încearcă să-și găsească un răspuns în mintea ascultătorilor postului de radio independent UNI PLUS (fost UNI FAN).

Așa că i-am rugat să-și aștearnă gândurile pe hirtie și chiar dacă picurile costă mult, să le trimită la redacția postului nostru pentru ca fragmente din aceste scrisori să poată fi citite și, mai apoi, interpretate și de alții. Văzind însă că interesul este atât de mare în București, m-am gândit să public câteva rânduri din scrisorile primite, pentru ca, în felul acesta, dialogul să poată continua cu iubitorii rock-ului din întreaga țară. Așadar, dragi prieteni, citiți cu ochii bine înfiți în rândurile care urmează și nu uitați că așteptăm părerile voastre pe adresa postului nostru de radio:

UNI PLUS (fost UNI FAN), Căsuța poștală 131, Oficiul poștal 7, sector 4, București.

„În primul rînd aș vrea să-ți spun că nu mă consider un rocker bătrîn. Și e incredibil cît s-au repezit să-ți dea cu părerea despre mini-rockeri de care s-a umplut Bucureștiul; unii dintre ei, cu un an, cel puțin, mai mici ca mine (e vorba de corespondenții tăi), fără să se gîndească că poate ei fac parte din „noul val” al metalului din România.

De exemplu, nu înțeleg de ce îți dă cu părerea nea Pestilența, despre care eu nu am păreri din cele mai bune încă de vreo cîteva luni încoace și care, dacă nu mă înșel, are cel mult douăzeci de ani și jumătate. Mi se pare un ins cultivat și destul de inteligent, dar pentru mine face parte tot din tineretul răsrît acum, în premuri mai bune. Dacă judecăm din punct de vedere strict temporal, cred că noua generație metalistă începe cu cei care au acum cam 15-16 ani și sîrșește cu cei de 20-21 de ani. Și asta pentru că în termenii acestia se judecă o

generație, nu numai a rockeriilor. Dacă judecăm din punct de vedere mental (adică al culturii acumulate), atunci lucrurile se complică puțin. Sînt mulți din cei bătrîni care nu vor să treacă de epoca anilor '70, considerînd că mai puțin heavy-metalul și mai mult thrash & deathul, nu merită să fie ascultate, neînsemnînd Muzică. Eu consider că e o mentalitate cel puțin tot atît de păgubitoare ca aceea care îi face pe mini-rockeri de azi să nu dea înapoi mai mult de anii '80, adică pe la începuturile JUDAS PRIEST, considerînd că mai înainte se cîntau un fel de șansonete deja fezante date bine acum.

Nu ascult cu prea mare plăcere un CADAVER sau un OBITUARY, nici orice PINK FLOYD sau orice TEN YEARS AFTER, dar ascult cu plăcere un SEPULTURA sau DEATH sau DEEP PURPLE sau RAINBOW. Bineînțeles, mai mult ca orice, AC/DC, care e altceva. Deci eu militez pentru a lua

din fiecare epocă ce e bun. De aceea mini-rockerii nu trebuie blamați decît ca oameni, nu ca rockeri începători sau pseudo-metalisti. Pentru că muzica rock implicînd o doză oarecare de nebunie și nonconformism, dacă mai ești și tu căzut bine în cap de la Mama Natură, e foarte ușor s-o iei razna și să bei spirit (că așa beau rockerii) și să te interzezi de urgență. Ceea ce strică acești puști este imaginea despre rockeri, care, cred eu, era mai bună în anii dinainte. Dar e, la urma urmei, un fenomen firesc cel care se petrece azi și cred că timpul va rezolva pseudo-diferendul.

Deci, dragi prieteni, ascultați muzică cît mai multă!”

LUCIAN

„Dacă majoritatea spun pseudo-rockeri” acelor puști plini de cruci, lanțuri, embleme și alte minunății, eu zic că nu trebuie să fii neapărat puști ca să fii pseudo-rocker. Eu personal am văzut pseudo-rockeri mari ca vîrstă, deci, repet, nu numai puștii pot fi pseudo-rockeri. Îmi asum responsabilitatea acestei afirmații!”

ANCA BACH

„La rockeri, cuvîntul „NORMAL” nu-și are interpretare decît la medic: „Pulsul dvs. este normal!” în rest...”

ROCKERIȚA SINGURATICĂ

Material redactat de
DIANA SINGER

IONESCU LUNGU FLORENTIN MARIAN (Iasi). Examenul pentru atestarea disc-jockeyilor a avut loc pe 14 mai. Un nou curs va avea loc cu siguranță, dar am precizat și faptul că venirea candidaților din țară la o sesiune prelungită (10-15 zile

minim) implică mari probleme de cazare, masă. Financiară adică. Este și motivul pentru care nu mă hazardez să-ți furnizez date exacte. Prima serie (de 6 luni) și-a încheiat activitatea. S-au ivit multe probleme de găsirea unor profesori de

limbă engleză cu timp disponibil. Experimentul a fost pozitiv. Veți afla ce va urma în timp util. GRIGORETA MAREȘ (București). Un mic proces de intenții? Așa sună ce-mi scrii. Adică vorbești diferit despre Clapton și Dieter Bohlen. De

P.E.V. — alias Omul cu creier (Aleea Lalelelor nr. 13, bl. 113, sc. A, ap. 7, Suceava, cod 5800): „Am 17 ani. Aș vrea să colecționez revista P.R.&S. Îmi lipsesc foarte multe numere: 1, 2, 3, 4, 5, 13, 16, 21, 22, 23, 26, 28, 30, 32, 33, 34, 35, 36, 40, 43, 46, 47. Plătesc dublu, dacă vreți. La noi, revistele bune ajung foarte rar sau uneori deloc. Nici formațiile bune nu prea vin să concerteze în Suceava: Krypton, Holograf, Celelalte Cuvinte, Iris. Ne ocolesc sistematic. Probabil ne considerăm mai înalțați. Cu toate acestea, mai sînt și oameni cu creier în Suceava. Și pentru că sîntem alți de izolați, aș dori să corespundem, dar... atenție! corespundem numai și numai cu oameni cu creier. Îmi pot scrie și moldovenii, dar doar dacă îndeplinesc condiția menționată. Preferințe: Iris, Krypton, Holograf, Celelalte Cuvinte, AC/DC, Iron Maiden, Depêche Mode, Bon Jovi, Alice Cooper și tot ce se leagă de rock. Nu răspund fanilor rap. Daniel Iordăchioae, Cătălin Crișan, Dida Drăgan, Angela Simileia, Sofia Vicoveanca, Irina Loghin, Azur, Albatros și... altele de acest gen, care sînt preferințe ale oamenilor fără creier. Și, în încheiere, aș vrea să transmit pe această cale un mesaj formațiilor rock românești. Cred că citesc și membrii acestora revista. Salvați foarte puținii oameni cu creier din Suceava, venind și pe la noi măcar o dată la 10 ani!” MARIUS M. (str. Făgetului nr. 61, sect. 4, Of. P. 7, București, cod 7000) și MIHAI C. (Sos. Colentina nr. 26, bl. 64, sc. A, ap. 55, sect. 2, București): „Sîntem doi fani supărați ai formației Roxette și căutăm cu disperare albumul „Dancing Passion”, precum și textele pieselor de pe albumele „Look

Sharp” și „Pearls Of Passion”. Căutăm și două fete drăguțe, cărora să le placă la nebunie Roxette, în vederea încheierii unei prietenii trainice. Marius — 15 ani, „Gemeni”. MIHAI — 15 ani, „Capricorn”. MADALI-NA POPA (Sos. Ștefan cel Mare nr. 1, bl. 5 — Perla — sc. 6, et. 1, ap. 229, sect. 1, București): „Totul a început acum 14 ani și jumătate, într-o zi de iulie. Poate de aceea iubesc marea și palmierii, iubesc alunele și Pepsi-Cola, iubesc muzica și viața, și-l iubesc pe Mi-

chael Jackson. Cred că cel mai frumos vis ar fi o seară pe malul oceanului, rîndînd alune alături de Michael. Un vis... Oricum, cea mai frumoasă realitate ar fi scrisorile voastre, ale tuturor celor care-l îndrăgesc pe Michael Jackson, indiferent dacă locuiți în București, Timișoara, Iași sau în orice colț de țară. Sînt o fire veselă și îmi place să am o mulțime de prieteni. Mi-ar face o mare plăcere ca și voi să vă numărați printre ei. O.K. Acestea fiind zise, cred că nu-mi rămîne decît să aștept scrisorile voastre.

— Alice Cooper, „Because I Love You” — Stevie B. și multe altele, pe care, dacă le doriți, trebuie să-mi scrieți. Sînt o metalistă. Nu pot suferi depeșeri și rap-eri!” ADRIANA POP (str. Aleea Serelor 9/2, Baia Mare, Maramureș, cod 4800): „Data nașterii: 3.09.1976. Înălțime: 1,63 m. Greutate: 45 kg. Culoarea părului: blond. Culoarea ochilor: verzi. Zodia: „Fecioara”. Desi am prieteni și prietene în oraș, mi-ar face plăcere să leg prietenii și cu adolescenții din alte orașe. Iubesc muzica, sportul și filmele. Pre-

fapt tu îl acuzi pe Andrei Voiculescu de această „diferențiere” înecitabilă. Cum poți să spui că nu-l accept muzica odată ce de la apariție și pînă-n prezent am difuzat tot, am scris constant cînd Modern Talking erau la mare modă? Nu este vorba aici de generații și este păcat să persisti în a fi tendențioasă. SAMY (Curtea de Argeș). Am înțeles că ești o depêche-istă convinsă descoperindu-ne datorită unor materiale despre favoriții tăi. Din cîte am citit în presa internă, aproape că nu există revistă care să nu abordeze subiectul, semn că cererile voastre ajung peste tot. Chiar și așa îți promit alte texte și poze chiar inedite, după ce încheiem ciclul consacrat Festivalului București'92. MARCELA MIHALI (Lugoj). Informații despre Laurențiu Duja nu dețin acum dar le voi solicita de la Marina Voica. Despre venirea lui Michael Jackson în România n-am auzit nimic și nici

nu cred că se va întimpla prea curînd așa ceva. La radio s-au difuzat și piesele care nu figurează pe caseta ta. Nu puteau intra toate cele 14 titluri în 60 de minute. Discul a avut deja o cronică semnată de o cititoare și va avea altele curînd. Mă întreb: dacă mi-a plăcut? Unele piese foarte mult. Deși nu au nervul precedentelor. Dar ce contează părerea mea? LAURA SOCACIU (Urișor-Cluj). N-am nici o vină că te-a energizat Melos. Datele concursurilor de muzică ușoară ar trebui anunțate din timp, cum bine spui, dar vina o au organizații și nu presa. Nu-i costă nimic să ne scrie sau să ne telefoneze pentru ca noi să-i informăm pe cititorii noștri. Limita de vîrstă pentru participarea la asfel de festivaluri diferă (de regulă între 26-28). La celelalte întrebări este imposibil să găsesc răspuns. Nici alții nu vor găsi!

ANDREI PARTOS

Prima scrisoare din Japonia pe adresa P. R. & S.

To: Sir

This is PEN PAL CLUB OF JAPAN.

If... you... wanna... have Japanese penpal,

Please... write in English in cluding...

Your name, age, sex, address, hobby and...

favorite musician... let's join us!

For Group or Class REQUESTS

PLEASE SEND LISTS (name, age, sex, address...)

TYPED or PRINTED CLEARLY

LISTING NAME OF ALL STUDENTS' AGE.

THANK YOU!

Address: PENPAL CLUB OF JAPAN

81-683 Minamizaimoku-cho,

Wakabayashi-ku, Sendai, Miyagi

982 JAPAN

INTERMEDIUM PRIETENII

chael Jackson. Cred că cel mai frumos vis ar fi o seară pe malul oceanului, rîndînd alune alături de Michael. Un vis... Oricum, cea mai frumoasă realitate ar fi scrisorile voastre, ale tuturor celor care-l îndrăgesc pe Michael Jackson, indiferent dacă locuiți în București, Timișoara, Iași sau în orice colț de țară. Sînt o fire veselă și îmi place să am o mulțime de prieteni. Mi-ar face o mare plăcere ca și voi să vă numărați printre ei. O.K. Acestea fiind zise, cred că nu-mi rămîne decît să aștept scrisorile voastre.

— Alice Cooper, „Because I Love You” — Stevie B. și multe altele, pe care, dacă le doriți, trebuie să-mi scrieți. Sînt o metalistă. Nu pot suferi depeșeri și rap-eri!” ADRIANA POP (str. Aleea Serelor 9/2, Baia Mare, Maramureș, cod 4800): „Data nașterii: 3.09.1976. Înălțime: 1,63 m. Greutate: 45 kg. Culoarea părului: blond. Culoarea ochilor: verzi. Zodia: „Fecioara”. Desi am prieteni și prietene în oraș, mi-ar face plăcere să leg prietenii și cu adolescenții din alte orașe. Iubesc muzica, sportul și filmele. Pre-

ferințe: Glenn Medeiros, Jason Donovan, Richard Marx, Kylie Minogue, Sandra, Osmond Boys UB40, N.K.O.T.B., Gheorghe Florin, Big Fun, Nick Kamen, Timmy T., Stevie B., Bruce Willis, Dana Dawson. Îmi doresc textele unor melodii, cum ar fi: „Nothing's Gonna Change My Love For You” — Glenn Medeiros, „One More Try” — Timmy T., „Because I Love You” — Stevie B., „Hazard” — Richard Marx, „Especially For You” — Jason & Kylie, și „Sealed With A Kiss” —

înregistrat, ca o zăpăcită ce sînt. Cred că cineva din țara asta a fost mai pe fază și l-a tras. Poate mă va ajuta să intru și eu în posesia lui. Alte preferințe, mai moderne: Depêche Mode, N.K.O.T.B. și... Beatles”. LIANA NECULAE-EMMA (str. Valea Buzăului nr. 6, bl. G 32, sc. F, ap. 55, sect. 3, București): „Mă bucur că prin revista noastră am reușit să-ți cucerim inima. Într-adevăr, muzica este cea care „prin mesaje” ei ne însușă ideea că lumea și viața ar putea fi la fel de bune și de frumoase cum sînt descrise în unele versuri. Nu ne-a rămas decît speranța. Poate că într-o zi și cel care azi nu visează decît droguri, arme și bani se vor trezi la realitate. Pînă atunci, însă... Am fi fericiți să avem alți cititori cît spui tu. Mă tem însă, că mai e mult pînă... departe! Oricum, ne bucurăm să te știm alături de noi. Și acum anunț: „Mă pasionează foarte mult istoria Egiptului și a Frantei. Uneori mă închipui rătăcind prin piramidele faraonilor sau prin somptuoasele saloane ale palatelor Louvre și Versailles. Dar tot atît de mult îmi place să călătoresc în spațiu. Să mă îndepărtiez cît mai mult de Pămînt. Tot mai mult mă încoletește ideea de a mă face astronaut, să ajung pe Lună și să construiesc acolo un „Heartbreak Hotel”. Desigur, cine este fan Michael Jackson știe că „Heartbreak Hotel” este titlul unei melodii din repertoriul acestui cîntăreț pentru care eu nu găsesc epitele care să-i redea fidel talentul. Aș dori enorm de mult să-mi găsesc cutia de scrisori plină, conținînd date, postere, orice cu și despre acest „The King Of Pop”.

ORLANDA DELADI

BEATLES

legendă și adevăr

Magic Alex povestește la rindul său pentru prima dată în cartea „The Love You Make” că înainte ca Beatles-ii să plece la Atena el a contactat o personalitate politică pe care el o identifică a fi „vice-președintele Greciei”, pe care l-a întrebat dacă știe cine este Beatles. Săa, dar nu înțelegea legătura. „Ar putea fi o valoare publicitară extraordinară dacă ați fi cooperativi și le-ați face călătoria plăcută”. Intenția lui Alex era de a li se acorda statutul VIP (persoane foarte importante) spunând că dacă nu vor fi controlați la aeroport Beatles-ii vor face câteva poze publicitare pentru Ministerul Turismului și vor demonstra astfel că Grecia este altfel decât pare. Deci imunitate diplomatică în schimbul unei propagande pentru junta militară.

Alex l-a avertizat la telefon pe John să nu critice junta în presă, nici înainte de plecare, la Londra, nici după sosirea la Atena și alții vreme cât se va afla în Grecia să se comporte civilizată. Dar când jetul a aterizat, John a coborât îmbrăcat în uniformă și a salutată toți soldații ce l-au ieșit în cale. Când

s-a apropiat de el, Alex a putut constata cât de drogat era și abia a reușit să-l scoată din aeroport înainte de a-l insulta pe generalul care venise să-l întâmpine.

Alex trecuse prin atâtea necazuri alurea: nu au trecut cinci minute de când se afla în Grecia și John a constatat că își uitase LSD-ul acasă. Era disperat: „La ce îmi folosește Pantheonul fără LSD?” Magic Alex nu știa nici o sursă de a face rost de drog în Grecia și nici nu voia să caute. Singura soluție era să îl aducă de la Londra.

Alex care bănuia că li sînt interceptate convorbirile telefonice, l-a sunat pe Mal Evans și într-un limbaj codificat l-a explicat că li trebuie medicamentele pentru John. Mal nu a înțeles inițial și a rămas fără grai, crezînd că John se îmbolnăvise. Alex i-a spus apoi „medicamentele pentru aciditate”. Cu primul zbor Mal a ajuns la Atena, iar John era fericit. Beatles-ii au fost exploatați fără milă de guvernul grec. Erau duși din localitate în localitate prin căldura mediteraneană, 14 ore în șir. Pozele lor apăreau prin intermediul agenților de presă în toată lumea. S-a speculat mult pe această temă a „pa-siunii” lor pentru Grecia.

Beatles-ilor le-au plăcut insulele pe care le alesese Alex. Lui Bryce Hamner i s-au dat indicații să obțină aprobarea de la guvernul englez pentru a li se elibera banii necesari de a achiziționa proprietăți în străinătate. S-a dovedit după o analiză contabilă că nu mai aveau decât 137 000 £ cash. Li se dăduse

acordul pentru a scoate din țară cel mult 95 000 £ cu o dobîndă de 25 cenți pe liră sterlină.

Frecușurile cu insulele l-au obosit destul de repede, așa că s-au hotărît să revindă banii luați de la guvern la noua dobîndă în curs 37 la sută, făcînd o afacere de 11 400 £.

Brian nu prea avea încredere în Alex și era destul de negăjit că nu se arăta nici un fel de intenție a Beatles-ilor de a-l coopta și pe el în micul falanster din Grecia. Dar avea alte probleme mai presante. Regrea din ce în ce mai tare aranjamentul cu Stigwood și Shaw și asista neputincios la extravagantele lui Stigwood. Avea intenția să închirieze un yacht pentru Bee Gees care făceau un turneu la New York iar Nat ar fi trebuit să se ocupe personal de asta. Brian nu a fost de acord să scoată 500 000 £ de la NEMS. „Cînd Bee Gees vor fi la fel de populari ca Beatles, atunci s-ar putea închiria un yacht pentru ei”.

Traducere și adaptare
GABRIELA ȘEICARU

MICHAEL JACKSON

În studioul de la Westlake, Eddie Van Halen dă în treaga măsură a talentului său. Im-presarul, Don Lake, e în spatele său; Michael și Quincy, alături de el, în picioare, își tin răsufarea. Eddie scrie istoria solo-ului său de pe „Beat It” în două reprize.

Participarea lui Eddie Van Halen la realizarea albumului „Thriller” a stîrnit unele controverse. Eddie a fost criticat de extrema dreaptă a fanilor hard-rock și persiflat de solistul său vocal David Lee Roth. Paradoxal sau nu, peste numai cinci luni grupul Van Halen va fi numărul 1 în top-urile negre cu piesa „Jump”.

Ce a fost teribil în toată a. facerea solo-ului de pe „Beat

It” e faptul că fingerul chitarei a uitat total să discute cu Michael problema banilor, deci a făcut solo-ul pe gratis... Eddie Van Halen declară: „Am făcut asta pentru că mi-a plăcut. Poate că Michael îmi va da lecții de dans într-o zi. Mai important e că am cîștigat doi prieteni. Oamenii nu prea înțeleg asta. M-au luat drept idiot, chiar și colegii din grupul meu. Managerul nostru înnebunise de furie. Un lucru e să fie clar: ei nu m-au chemat pentru a mă folosi ca pe un mercenar. Mi-au cerut să fiu eu însumi și la urma urmei, fac ce vreau!”

Unul din elementele cheie al sesiunilor de înregistrări pentru „Thriller” a fost modul în care Michael și Quincy au colaborat cu muzicienii. Ei au lăsat libertate totală acestora în a-și ex-

prima ceea ce au mai personal, fără a-l constrînge în vreun fel și obținînd în final ceea ce Quincy numea „150% din capacitatea oamenilor”.

La început, „Billie Jean” era numai un ritm înregistrat pe o pistă de magnetofon. Bruce Swedien: „Am făcut ceea ce Quincy numește un instantaneu al melodiei. El și Michael au încercat toate tonalitățile posibile și au găsit soluția cea mai bună, aceea în care solistul se afla cel mai mult în largul său”.

Au făcut apoi macheta piesei cu Phillinganes și David Williams. Michael a fost la un moment dat foarte nervos în timpul înregistrărilor. Bateria electronică era lipsită de profunzime, de umanitate. Ringo Starr a fost modelul ales pentru a fi urmat sau în orice caz spiritul său jovial... Ndugu Chander este reconvocat. Va petrece patru ore într-o cameră izolată acustic, repetînd de opt ori la rînd partitura de baterie pentru „Billie Jean”. Chander povestește: „Michael știa ceea ce dorea, încă de la început. Din cînd în cînd el și Quincy veneau pentru a-mi indica o șmecherie, pentru a-mi cere ceva în plus. Bruce Swedien e însă cel care a făcut cel mai mult. Aveam un set de nouă piese și el e cel care a găsit acest balans formidabil între ritmul mecanic al bateriei electronice și tobele mele”.

Altceva care frapază la această piesă e basul lui Louis Johnson. „Michael nu era hotărît asupra liniei basului”, povestește Johnson unui ziarist al revistei „Musician”. „M-a pus să-mi aduc toate chitarele-bass la studio și le-am încercat pe rînd. Dorea un sunet de bass foarte rotund. Cînd am cîntat cu Yamaha, mi-a zis: „Excelent, asta e!”. Am tras de patru ori partitura de bass, pînă cînd impactul a fost optim”.

Și încă nu era totul gata! Quincy Jones a apelat la un aranjor de muzică clasică pentru a înregistra partiturile instrumentelor cu corzi. „Am optat pentru un stereo natural, acus-

tica concertelor de muzică clasică. Dacă veți izola corzile și le veți asculta separat, puteți jura că sinteti la Carnegie Hall”, afirmă Bruce Swedien. Cînd piesa pare că și terminată, Quincy l-a chemat în studio pe Tom Scott, căruia îi va cere un solo de ocarină, ce va fi înregistrat pe fundalul mixajului. Aproape insesizabil, acest artificiu va fi ceea ce Jones numește „miere în timp” și va avea un efect subtil.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

— Va urma —

LIBERIAN GIRL

(Naku penda piya-naku taka piya Mpenziwe)
(I love you too I want you too, my love)

Liberian girl...
You came and you changed my world
A love so brandnew

Liberian girl...
You came and you changed me, girl
A feeling so true

Liberian girl
You know that you came and you changed my world
Just like in the movies
With two lovers in a scene
And she says „Do you love me?”
and he says so endlessly...
„I love you Liberian girl”.

(Naku penda piya-naku taka piya Mpenziwe)
Liberian girl...

You know that you came
And you changed my world
I wait for the day
When you have to say „I do”
And I'll smile and say it too,
And forever we'll be true
I love you, Liberian girl,
All the time

Bis: (girl)
I love you, Liberian girl, all the time-bis?
(girl)
I love you
I love you, baby
Ooh, I love you, baby, I want you, baby, ooh!
(girl)

AXL ROSE

un copil răsfățat? (III)

A.R.: Totuși... iubesc femeile. Îmi aduc aminte că în ultimul meu interviu din „Rolling Stone”, spuneam că îmi place să văd două femei deodată și am primit scrisori de la organizații de lesbiene, care-mi scriau: „Ce dezgustător!” Pot să fiu la fel de dezgustător ca oricare altul, dar n-am intenționat să fiu așa. Eu cred că femeile sînt superbe. Nu-mi place să văd oameni folosiți. Dacă mă uit la o revistă pentru bărbați și n-o privesc decît superficial s-ar putea să-mi placă. Dar dacă mă gîndesc că persoanele de acolo o fac din nevoie de bani și că sînt folosite de cel care le fotografiază, mi se întoarce stomacul pe dos.

Rep.: Poți să vorbești mai detaliat despre copilăria ta?

A.R.: Sigur.

Rep.: Care este primul lucru de care îți amintești?

A.R.: Prima mea amintire mă reprezintă pe mine ținînd un pistol de jucărie în mînă. Știam că este un pistol de jucărie, dar

Ai văzut vreodată filme în care sînt secvențe cu cal alergînd și cîț de chinuți par? Am vădit că m-au prins și m-au pus să alerg în niște filme. Dar în niște filme complet cretine. Eu nu voiam asta și totuși totul avea loc împotriva voinței mele iar eu nu puteam să fac nimic. Visul acela l-am ținut minte toată viața. Acum, însă pot să-l înțeleg. Părinții mei spuneau că mi se întimplase ceva îngrozitor. Nu-mi spuneau ce — întotdeauna ocoleau subiectul cînd venea vorba despre el, tatăl meu natural. Am aflat despre existența lui de abia cînd am împlinit 17 ani. După mine tatăl meu vitreg era adevăratul. Mai tîrziu am găsit cîteva polite de asigurări, apoi am găsit diploma mamei, cu ultimul nume Rose. Deci nu mă născusem niciodată Bill Bailey ci William Rose. Sînt W. Rose pentru că William era un cretin.

Rep.: Mama ta s-a măritat cu el în timpul facultății?

A.R.: Da. Ea se înneburează ori de cîte ori își aduce aminte ce idiot era. Și ceea ce am aflat cu ajutorul terapiei regre-

care tatăl meu a chinat-o douăzeci de ani. Ne bătea. Pe mine în mod constant. Am crezut că lucrurile acestea sînt normale. N-am știut că o bătea și pe sora mea pînă anul trecut. De atunci încercăm să ne punem viața în ordine și să ne ajutăm unul pe celălalt. Acum sora mea lucrează cu mine. E foarte fericită — e așa de bine s-o vezi fericită — și ne înțelegem minunat. Tatăl nostru a încercat mereu să ne învrăjbească. Și de cele mai multe ori a reușit.

Rep.: Unde este tatăl tău natural?

A.R.: Fratele lui m-a căutat înainte de concertele Stones și l-am pus pe fratele meu să vorbească cu el. N-am vrut să vorbesc eu cu el pentru că simt nevoia să mă țin departe de el. Oricum nu mai știu nimic de el de foarte mult timp. Dar am întrebato pe mama și într-un final mi-a vorbit puțin de el și mi-a spus că a murit. Și după cîte se pare, chiar așa este. Oricum, spre asta se îndrepta. Un caracter respingător. Am avut mari probleme psihice pentru că nu doream să fiu ca el. A trebuit să fiu macho. Nu-mi puteam permite să fiu bărbat, pentru că bărbații erau răi și eu nu voiam să fiu ca tata. În apropierea spectacolelor Stones într-un ziar din LA a apărut un articol despre „Adevărul în legătură cu furia lui Axl va ieși la suprafață” și au prezentat totul ca și cum eu aș fi încercat să ascund ceva. Nu știu ce se întimplă cu mine. Nu voiam să știu, pentru că n-aș fi putut suporta.

Rep.: Acum, cînd știi, cum te simți?

A.R.: N-aș putea spune „Gata, acum pot să mă descurc, sînt bărbat”, sau „Gata, acum pot să-i ert”. Trebuie să-ți aduci aminte din nou prin ce ai trecut, să plîngi din nou pentru asta, să te înfrunzi pînă în adîncul sufletului iar apoi să încerci să te aduni. Este un lanț cu multe verigi, lung și straniu. Pentru că ați căutat mama și tatăl tău au avut problemele lor și că mamele și tatii lor au avut problemele lor și uite-așa tot mai departe înapoi în timp.

Rep.: Cum poți opri acest ciclu?

A.R.: Nu știu. Trebuie găsită o cale. Eu încerc să mă echilibrez pe mine și apoi încerc să-i ajut pe alții. Nu poți să salvezi pe nimeni cu adevărat. Poți să-i sprijini, dar de salvat trebuie să se salveze singuri.

Știi cum e: viața te trăiește pe tine sau tu-ți trăiești viața? A mea mai are încă extreme, puncte de maxim și minim, dar s-a îmbunătățit mult cu ajutorul acestei terapii. Mi-aș dori foarte mult să colaborez cu o organizație de copii abuzați. Există metode diferite de a lucra cu copiii și eu aș vrea să le aplic pe cele în care cred.

Rep.: Ai vorbit cu cineva pînă acum?

A.R.: Am fost la un centru din asta. Cînd am ajuns acolo mi s-a spus că este un băiețel care nu putea să accepte lucruri care i se întimplaseră și care nu putea să se împace cu asta indiferent cîtii copii cu aceleași probleme s-ar fi aflat în jurul lui. După ce am vorbit cu el, probabil că și-a spus „Uite că și Axl a avut probleme și totuși a reușit să le rezolve”. De atunci a început să se îndrepte și acum e bine. Și asta e mai important pentru mine chiar și decît Guns N'Roses, mai important decît orice am făcut pînă acum. Pentru că mă pot raporta la asta mai mult decît la orice. Am avut ația ură pentru tatăl meu, pentru femei, pentru...

Rep.: Ține?

A.R.: Da. Pentru mine. Și m-a înnebunit. Acum mă chinul să trec peste aceste lucruri și se pare că lumea nu este de acord s-o fac în public. E ca și cum mi-ar spune: „Ai o problemă? Du-te de aici și rezolvă-ți-o!” Toate aceste rude ale mele știu cîte ceva din tot ce mi se întimplase și nimeni nu m-a ajutat nici cît negru sub unghie.

Tatăl meu vitreg pretindea că o face pentru a o proteja pe mama și pe el. „Nu trebuie să ne amintim de tatăl tău”. Și de asemenea încerca să-și acopere propriile greseli.

Traducere și adaptare
ANCA LUPES

METALLICA THE UNFORGIVEN

New blood joins this earth
And quickly he's subdued
Through constant pained disgrace
The young boy learns their rules
With time the child draws in
This whipping boy done wrong
Deprived of all his thoughts
The young man struggles on
And on he's known
A vow unto his own
That never from this day
His will they'll take away

What I've felt
What I've known
Never shined through in
what I've shown
Never be
Never see
Won't see what might have
been
What I've felt
What I've known
Never shined through in what
I've shown
Never free
Never me
So I dub thee unforgiven

They dedicate their lives
To running all of his
He tries to please them all
This bitter man he is
Through out his life he same
He's battled constantly
This fight he cannot win
A tired man they see no
longer cares
The old man then prepares
To die regretfully
That old man here is me

What I've felt
What I've known
Never shined through in
what I've shown
Never be
Never see
Won't see what might have
been

What I've felt
What I've known
Never shined through in
what I've shown
Never free
Never me
So I dub thee unforgiven
You labelled me
I'll label you
So I dub thee unforgiven.

NEW KIDS ON THE BLOCK IF YOU GO AWAY

Girl just can't live without
you mmmmmmm yeah
I know hurt you that's the
last thing I
meant to do
Sometimes I can be careless
and blind
Can you forgive the fool that
I've been
oh-oh-oh

You know I love you you're
the one
thing I have that's true
My life used to be nothing
to me I
never want to feel that again

CHORUS

If you go away girl you're
taking my
heart with you
If you go away girl you'll be
breaking
my heart in two
If you'll only stay girl I pro-

mise you the world
So please don't ever go away
No-oh ooh
You know I need you I am so
sorry
that I made you cry
Your are everything good in
my life
your tears have finally ope-
ned my eyes
REPEAT CHORUS
I was so wrong to ever look
at another
Baby even the strongest man
can't
stop holding on
I'd do anything for you baby
to be
in your arms again
Baby please don't let this be
the end oh oh

REPEAT CHORUS

If you go away girl
If you'll only stay
I promise you the world.

nu știu de unde știu. Asta este prima mea amintire conștientă. Dar cu ajutorul terapiei de regresie am mers și mai departe, aproape de momentul concepției. În mare, știu ce se întimplă pe atunci.

Rep.: Poți să vorbești despre ce ai aflat?

A.R.: Sarcina n-a fost o bucurie pentru mama. Ea a avut o grămadă de probleme din cauza asta. Tatăl meu era un idiot. Nu-mi plăcea cum o trata pe mama. Nu-mi plăcea nici cum mă trata pe mine înainte să mă fi născut. Așa că atunci cînd am apărut pe lume nu-mi doream decît ca dobitoacul să fie mort.

Rep.: Faptul că vorbești despre lucruri care s-au întimplat înainte să te naști ar putea revolta anumii oameni.

A.R.: Asta înseamnă terapia de regresie și dacă nu le convine se pot duce dracului. Este important și este dramatic, dar toate se leagă între ele în existența mea. Totul se află stocat acolo, în subconștientul meu.

Rep.: Cum te-a ajutat terapia?

A.R.: Mi-am refăcut aproape toată copilăria. Cînd eram copil aveam coșmaruri îngrozitoare. Mă zvîrcoleam în pat și-mi mușcam buzele pînă la sînge. Și asta mi s-a întimplat ani la rînd.

Rep.: Îți amintești ce se întimpla în coșmarurile alea?

A.R.: Nu-mi amintesc decît un singur vis. Visam că sînt cal.

sive este că mama și cu el nu se înțelegeau deloc. El m-a răpit odată cînd nimeni nu era atent la mine. Îmi aduc aminte de un ac. Îmi mai amintesc că eram întepat. Și apoi că a-cet om teribil m-a violat și că ceva îngrozitor l-a s-a întimplat mamei mele cînd a venit să mă ia. Nu mai știu toate amănuntele. Am avut probleme cu picioarele și cu mușchii care au avut de suferit atunci. Am „îngropat” totul și am devenit, într-o oarecare măsură, bărbat. Am „îngropat” totul în subconștient pentru că asta era singurul mod de a supraviețui. Am căpătat o multitudine de gînduri violente referitoare la femei după ce am văzut-o pe mama cu omul acela. Aveam doi ani și eram foarte impresionabil cînd am văzut toate acestea. M-am gîndit că așa trebuiau tratate femeile. Și mi-am format părerea că sexul înseamnă forță și că sexul te lasă fără putere. O viziune total distorsionată despre toate aceste lucruri.

Rep.: Ce s-a întimplat mai tîrziu?

A.R.: Mama s-a recăsătorit, iar eu am suferit foarte mult. Credeam că eu sînt unicul bărbat din viața ei, pentru că-l părăsise pe primul și rămăsese cu mine.

Rep.: Era a ta?

A.R.: Da. Și s-a căsătorit cu un străin, ceea ce m-a deranjat. Și acest străin a încercat să mă controleze și să mă disciplineze pe mine ca urmare a unor probleme pe care el însuși le avusese în copilărie. Apoi mama a mai născut o fată. Pe

BUCUREȘTI '92

Un Festival despre care pînă la această oră s-a scris deja mult, iar de vorbit s-a vorbit de trei ori pe atît. Că a fost mai bun decît prima ediție sau nu, că a avut deficiențe majore sau minore, sînt aspecte pe care le vom extrage împreună din numeroasele interviuri realizate de echipa noastră cu interpreți, compozitori, organizatori, membri ai juriului și spectatori. Opiniile noastre vor veni la final, adică în numărul viitor. Sînt multe de povestit despre lumea culiselor, iar articolele din presa brusc-specializată merită grupate pentru ca voi, cei care oricum v-ați format o părere de spectatori sau telespectatori, să ajustați imaginea unui eveniment care a reținut atenția timp de 5 zile. Ne-am bucura enorm dacă ați colabora cu noi la realizarea acestui portret de Festival scriindu-ne ma-

teriale concise (nu mai mult de 2 pagini!) cît mai rapid. Cei care se așteaptă să răspundem la unele „indicații” și atacuri ne-muzicale să mai aștepte. Deocamdată să subliniem munca depusă de întreaga echipă prezentă zi și noapte în sală, în culise, la pușinele conferințe de presă, la Hotel Intercontinental, peste tot. Orlanda Deladi, Anca Lupeș, Liviu Mîncan și Liviu Popescu merită sincere felicitări!

P.S. În timp ce caietul-program (inutilizabil din cauza numeroaselor absențe) se vindea cu 95 de lei, iar ziarul Libertatea (avînd exclusivitate) deținea un stand în incinta Sălii Palatului, Pop, Rock & Show a fost făcut cadou celor care îl doreau! N-au fost multe exemplare pentru că tirajul nostru nu ne permite, dar gestul contează.

A. P.

Singurul interviu cu **BOY GEORGE** a fost difuzat la V.N.D. datorită colegei noastre **ANCA LUPEȘ**. Îi veți citi în numărul viitor

Publicul se pronunță!

PRIMA SEARĂ

C.I. (32 de ani, București): „Cînd s-a terminat anul trecut festivalul m-am gîndit că a fost prima, dar și ultima ediție, că organizatorii n-o să mai găsească energia necesară să mai organizeze încă unul. M-am înșelat! Iată totuși, București '92. Sînt cîteva elemente care demonstrează un oarecare progres: deschiderea, de pildă. Trupa de balet a domnului Dușu ne-a oferit un mini-spectacol interesant. Apoi, decorul e ingenios, deși eu aș fi optat și pentru cîteva aranjamente florale naturale. Ar fi fost totul mai viu, mai cald. Astăzi ar fi lucrurile bune, pînă acum. O greșeală a organizatorilor, greșeală semnalată și anul trecut și pe care cei implicați n-au avut-o în vedere nici la această ediție, este lipsa microfoanelor. În ceea ce-l privește pe interpretul ce să spun? Mi-au plăcut textele (eu înțeleg engleza) și vocile citorva interpreți: Mark Andrews (Austria), Soltesz Rezső (Ungaria), Roland Verstappen (Olanda), dacă ar fi să fac un clasament”.

M.M. (19 ani, Cluj): „Pot spune că am petrecut o seară plăcută. N-aș putea face un clasament exact, însă aș preciza care ar fi primul și ultimul clasat în această seară: **Barry Owen** (Irlanda) ar fi primul, iar **Nadejda Radeva** (Bulgaria) ultima. Ea era frumoasă, dar mai puțin talentată”.

D.A. (37 de ani, București): „Sînt total dezamăgită! Participarea (mă refer la interpreți) e ceva mai bună decît anul trecut, sînt cîteva nume cu un palmares recunoscut, dar în rest nimic spectaculos. Lipsesc atmosfera, nervul acela caracteristic unor asemenea evenimente. Absența microfoanelor este de-a dreptul penibilă. Prezentarea lasă mult de dorit. Momentele de pauză (pentru spectatori) în care se anunță că la televizor se transmit spot-uri publicitare s-ar putea umple cu ceva. Mi-a plăcut interpreta din Bulgaria. S-ar putea să mă înșel, dar după interpretarea stridentă a **Elenei Cîrstea** (mai mult urlată decît cîntată), timbrul bulgăroaiesc m-a liniștit. Dezamăgirea că nu am văzut ceea ce m-am așteptat să văd este atît de mare, încît, la un moment dat, am devenit absentă la ceea ce se întîmpla pe scenă”.

ROXANA MUNTEANU (35 de ani, București): „Nimic deosebit în concursul de interpretare, cel puțin în această seară. **Elena Cîrstea** s-a detașat într-o oarecare măsură, dar nici ea nu a fost la înălțime...”.

LEONARIE ALEXANDRU (29 de ani, București): „Cam puțini spectatori. Publicitatea pentru acest festival a fost insuficientă. Prin oraș nici n-am văzut afișe. Acesta ar fi singurul reproș pe care l-aș face pînă în prezent organizatorilor. E adevărat că la T.V. și radio s-au făcut cîteva anunțuri, însă insuficiente. Cînd e un spectacol cu... Albatros sau cu... Fulgerică vezi afișele lipite pe toate gardurile încă cu o lună înainte. Nu poți întoarce capul fără să citești numele lui... Fulgerică. Un clasament al acestei serii? **Barry Owen** (Irlanda), **Elena Cîrstea**,

Roland Verstappen (Olanda) și **Soltesz Rezső** (Ungaria). Sînt și eu curios cum se va sfîrși această ediție”.

SEARĂ A DOUA

O pereche mai în vîrstă care la pauză părăsește sala: „Un spectacol de excepție. Plecăm entuziasmați, destinși. Ne pare bine că am venit și trebuie să mai spunem că ne pare rău că plecăm tocmai la partea de recital, dar locuim destul de departe. Nu ne permitem să mergem cu taxiul. Și așa am făcut un efort pentru a da 1.000 de lei pe două bilete. Noi sîntem pensionari. Dacă nu plecăm acum, nu vom mai prinde transportul în comun. Poate că la anul, organizatorii se vor gîndi și la acest aspect și îi vor include printre sponsori și pe cei de la R.A.T.B. Rolul lor ar fi să asigure transportul în serile festivalului pînă noaptea tirzului”.

D.L. (42 de ani, Ploiești): „Festivalul, ca idee, e un lucru bun. Bine că există. Anul acesta sînt printre participanți și invitați nume la modă, chiar unii concurenți aflați în poziții frunțase în topurile din țările lor, alții cu multe premii. Aseară s-au detașat irlandezul și austriacul. În seara aceasta este o muzică... demodată, o muzică a anilor '80-'85”.

L. SOLOMON (39 de ani): „O organizare mai bună decît anul trecut. S-a făcut o mare greșeală cu prezentatorul. Este exact opusul Gretel Pope. Adevărul e că dacă aș fi fost întrebant pe cine aș fi văzut în postura de prezentator, n-aș fi știut ce să răspund. Anul trecut m-am convins că pentru un asemenea festival nici **Ursulescu** nu e bun. Și apoi ne-am cam saturat de el. Poate că ar trebui pregătit cîteva anume încă de la încheierea acestei ediții. Despre concurenți nu pot spune prea multe cuvinte de bine. Sînt sigură că unii n-aveau ce căuta aici, că noi avem interpreți mult mai

buni. Cu toate acestea, am remarcat și cîteva voci. Aseară tipul din Olanda, **Elena** — sînt de fapt una dintre faniile ei —, iar în seara aceasta turculețul. Nu neapărat pentru modul în care a interpretat, ci mai mult pentru prezența sa scenică”.

Purtătorul de cuvînt al unei „**MICI COALITII**”: „Ne place spectacolul. În seara asta a fost la înălțime turcul, iar aseară austriacul. Numele lor nu l-am reținut exact. Dintre cele două seri, aceasta este mai reușită și ca sunet și ca prezentare. Ne așteptăm la o mai mare participare din partea publicului, dar cu disciplina severă. Introdusă de către organizatori, apatia va persista. Nimeni nu are voie să stea pe culoarele dintre rînduri, nici să se apropie de scenă. E drept n-a fost bine, ce s-a întîmplat anul trecut, însă nu e bună nici atîta restricție. Așa-i la noi. Cînd prea prea, cînd foarte foarte”.

NICOLAE TUGEANU: „E ceva deosebit. Sînt pentru prima oară la un astfel de spectacol. Totul îmi place. Se pare că și la noi se întîmplă lucruri bune. Ne punem mari speranțe în venirea **La Toyei Jackson**”.

UN GRUP DE FANI MICHAEL JACKSON: „O seară destul de reușită. O bilă neagră pentru cel d. la sunet. Melodiile încep prea tirziu, interpretul fiind nevoit să aștepte cîteva clipe în fața microfonului, ceea ce creează momente penibile atît pentru el cît și pentru noi, cei din sală. Am venit special s-o vedem pe **La Toya**. E imposibil să nu ajungă. Dacă **Michael** nu-și însală fanii, înseamnă că nici **La Toya** n-o s-o facă. Este sora lui! Aseară n-am venit pentru că nouă nu ne place **Boy George**. Pentru noi nu există decît **Michael**. Știm că pe el nu avem șanse să-l vedem în România. Ne mulțumim și cu alți membri ai familiei. Tot ce este legat de el reprezintă pentru noi foarte mult”.

D.D.D. ALIAS GONZO: „Am

ELBA DIN S.U.A. a plecat cu Premiul pentru cea mai bună interpretare a unei creații românești („Cît jumea de mare”, compusă de **Dan Dimitriu**)

remarcat-o în mod deosebit pe solista din Bulgaria — **Krasimira** și mai nu știu cum. Cel drept m-a atras mai mult fizicul ei. Au fost simpatice și nemții (**Playa Rouge**, n.n.)”.

FLORIN IONESCU — Direcția 5: „Vorbesc ca simplu spectator, deși în acest Festival am să apar și în concurs alături de colegii mei. Deci, ca simplu spectator am remarcat că instalația

de sunet nu prea merge. Nu se sesizează nici un fel de efect sonor. Gama interpretelor este diversă. Sînt unii buni, chiar foarte buni, dar și unii mai slabi. Toate felicitările mele pentru austriac și irlandez. În seara aceasta, turcul a avut cel mai mare succes de public, deși mie mi s-a părut că interpretea, zăreau școlăresc, parcă ar fi un elev care învață papagalcește”.

IOAN LUCHIAN MIHALEA: „M-am prins într-un moment nefavorabil. Sînt dezolat! Nu-mi place mai nimic, cu excepția decorului care mi se pare interesant, dar care nu este exploatat cum trebuie. Sînt penibile pauzele care se fac în sală pentru transmiterea la T.V. a spot-urilor publicitare. Aș spune chiar sfidătoare. Veștile cum că **La Toya** este în avion, că **Georgică Boy** nu a avut scule, că **TAROM**-ul nu știu ce a făcut, mi se par de-a dreptul caraghioase, dar foarte românești. Îmi amintesc cînd eram elev și era Cîrbul de Aur, nu știam cum să ajung mai repede acasă să prind emisiunea la T.V. Acum, n-am regăsit nimic din atmosfera de atunci. Chiar și reacția celor din sală este stopată tocmai prin faptul că nu există acea „cutie miraculoasă cu muzică, care să te facă să te simți bine. Poate ne-am pierdut cheful... În orloc caz ceva lipsește. Acea scripă nebulă la apariția vedetelor. Mi se pare ciudat că la 12 interpreți, în două seri, nu a fost decît un român, **Elena Cîrstea** și ea defavorizată de o prezentare nu tocmai bună, strecurată în scenă printre doi prezentatori care-și pasau microfonul. Core-

Grupaj realizat de **ORLANDA DELADI**

(Continuare în pag. 12)

PAUL ENIGĂRESCU, directorul artistic al Electreocordului, a înmînat discul de aur **MĂDĂLINEI MANOLE** (n-am aflat pentru cîte exemplare vindute în cît timp)

Pledoarie pentru jazz

În sprijinul activității și al materialelor noastre, alături de aceste câteva considerații despre jazz ale unor personalități strins legate, prin toată ființa lor, de acest gen muzical.

George Gershwin: „Jazzul este de fapt un conglomerat alcătuit din mai multe genuri. El îmbină mici frânturi de ragtime, blues, muzică clasică și negro spirituals: Jazzul este rezultatul energiei sonore immaginate în America.”

Albert Goldmann: „Jazzul este o artă bazată pe gust. Tot ce aude muzicianul trebuie să fie verificat cu ajutorul unei pietre de încercare mintală, un fel de kaaba neagră care dictează dacă un anumit lucru este sau nu este jazz. O mulțime de elemente care la origini nu erau de domeniul jazzului au fost făcute să se încadreze în tradiția jazzului, dar numărul elementelor care au fost respinse este încă și mai mare. Interpretii jonglau cu elemente muzicale de esență afro-cubana, arabo-spaniolă și altele. Erau atrași de impresionism și atonalism. Ba chiar se afundau în perioade îndepărtate ca aceea a barocului”. „Cam prin anul 1970 eram din nou absorbiți de jazz. Îmi dădeam seama că întoarcerea mea frecventă către cluburile unde se cântă muzică de jazz, mergea mină în mină cu reînvierea neașteptată a interesului predominant pentru lumea rockului. De când formația Blood, Sweat and Tears a descoperit o adevărată mină de aur cu expresivul lor Bop'n'Basie, ansamblurile de rock au început să introducă fragmente de jazz în aranjamentele lor. Stilurile pop hrănesc maestrul jazzului cu materiale proaspete, de esență populară, pe care ei le pot parodia și parafraza, ducându-le până la nivelul de o înaltă exigență al celor mai rafinați dintre ei, iar pe de altă parte, toți cei ce alcătuiesc lumea aglomerată a muzicii pop, fură cite ceva de la marii maeștri ai jazzului, de la orchestrațiile de jazz și — în studiourile de înregistrare unde nu se văd — folosesc chiar și veterani al jazzului”.

Cornel Țăranu: „În general, nu sînt pentru amestecarea prea frecventă a jazzului cu muzica simfonică. Prefer jazzul-jazz, cîntat de formații speciale. În schimb, ecourile jazzului, ca ritmuri ale timpului nostru, așa cum menuețul era ritm de dans în timpurile lui Haydn și Mozart, pot pătrunde cu mult succes și în muzica simfonică. Cunoșc multe lucrări de acest gen, dar și aici autenticitatea își spune cuvîntul”.

Emil Butnărașu: „În jazz ai sentimentul că muzica se creează instantaneu, că ea capătă formă în momentul cînd o asculți. Spre deosebire de alte genuri muzicale, jazzul este spontan, mai „cald”, fiind perceput de simțurile noastre în mod direct. Altfel spus, jazzul este poate muzica cea mai apropiată ritmurilor noastre biologice”.

Gunter Hampel: „Jazzul este singura muzică de pină acum unde tot ceea ce există pe această planetă are șansa de a se regăsi într-o sinteză comună. E vorba de o muzică universală (Weltmusik, pentru a parafraza conceptul de Weltliteratur impus de Goethe) și toți cei ce fac sau iubesc această muzică aparțin uneia și aceleiași comunități. De la cîntatul împreună se ajunge la comprehensiunea reciprocă. În ultimii 24 de ani am călătorit în multe țări ale lumii (inclusiv România) și am constatat că oamenii au o dorință comună: toți vor să trăiască împreună, în pace. Muzica noastră le oferă posibilitatea integrării, sintetizării culturilor lor. Adevăratul muzician de jazz se poate integra în contextul altor culturi tocmai prin raportarea sa la propriile rădăcini culturale”.

Yehudi Menuhin: „Tot așa, după cum yoga promite eliberarea de slăbiciunile fizice, improvizația promite abandonarea impulsului muzical. De aceea, în mod succesiv, mai întîi țigani, apoi Ravi Shankar și Stephanie Grappelli, marele violonist de jazz, au fost mentori itinerariului meu spre spontaneitate”.

ALEXANDRU ȘIPA

ANATOLII BABII
Foto: BEBE ORAIA

FESTIVALUL SIBIAN

— cronică în foileton (V)

În seara a doua am mai urmărit trei prezente scenice, reprezentînd invitați de peste hotare.

Evoluția chitaristului german Joe Sachse a ilustrat edificator dictonul „mult zgomot pentru nimic” ori, dacă dorim, „furtună într-un pahar cu apă”. La începutul anilor '80, cînd a apărut în duo cu saxofonistul Manfred Hering, l-am aplaudat pentru ineditul prestației sale și pentru jocul de timbruri al chitarei lui electrice. A revenit în 1990 ca chitarist solo iar anul acesta, exact cu aceleași trucuri (transformarea chitarei în instrument de percucie, lovirea cu piciorul a cutiei instrumentului, așezată pe scenă cu un microfon înăuntru) și-a repetat fidel „numărul” mizid, probabil, pe alt public; anfrizat și excesiv de energic, abuzînd de o virtuozitate estimată ca scop în sine, Joe Sachse a obosit printr-un recital de peste o oră, cînd... orele erau și așa înaintate!

În derularea spectacolului ar fi trebuit să urmeze „Five Eastern Musicians” în care Tiberian, Dedeian și Dan Ionescu intenționau să colaboreze cu doi „estici” din Ucraina și Rusia, Anatoli Babii și Stanislav Korostilov. Ultimul numit, nereușind să ajungă la Festival, pianistul Tiberian a hotărît ca recitalul să nu mai aibă loc, repertoriul fiind de așa natură încît nu putea fi interpretat în absența bateristului...

Am introdus atunci în scenă trio-ul instrumental Erich Gramshammer, reunindu-l pe chitaristul austriac leader, pe Christian Steiner — contrabas (tot austriac) și bateristul german Joe Baudish. Un combo profesional, chitaristul avînd pe cartea sa de vizită un onorant titlu de absolvent „Summa Cum Laude” al celebrului Institut de jazz „Berklee College of Music” din Boston. Frazare bună, armonii măiestre, stabilitate ritmică dar — căci a existat și un „dar” — solo-uri excesiv de lungi, fără un necesar relief, prelungind un program și așa supradimensionat... Să facem, totuși, o distincție netă între Sachse și Gramshammer, al doilea fiind un muzician serios și încă suficient de tânăr pentru a avea timpul necesar decantării intențiilor.

A fost o seară a trio-urilor — „Cultural Evolution”, Marius Popp Trio, Erich Gramshammer de asemenea — în finalul spectacolului era preconizat și „Three Views” din Italia, amînat pentru seara a treia din considerente legate tot de timp, astfel că pe la orele 4 ale dimineții a apărut cu un recital-epilog „The String Trio of New York”, grup ce merita un mai mare interes din partea publicului, deja foarte obosit. James Emery — chitară, conducere muzicală, Charles Burnham — vioară și Mark Helias — contrabas (înlocuindu-l pe titularul bass-ist John Lindberg, indisponibil) — ne-au invitat într-un perimetru expresiv a parte, de rafinament armonic cameral, un spațiu sonor al inventivității și al îndrăzneții, al originalității și al bunului gust.

Am încheiat această „cea mai lungă seară” cînd începuse să se lumineze de ziuă, participînd și la jurizarea Concursului Debutanților, jurizare mai puțin furtunoasă ca alte dăți, valorile fiind mai net conturate. Cu ultimele picături de energie am străbătut cei cîțiva pași ce despart Sala Sindicatelor de hotelul Bulevard, conștient că voi putea să-mi permit doar vreo trei — patru ore de somn în această deja începută...

ZIUA A TREIA

... care a debutat la ora 11 cu proiectata Adunare Generală a Asociației Române de Jazz, în Sala Studio a Casei Sindicatelor. O adunare care a decurs nu tocmai cum as fi dorit — au fost și discuții neprincipiale — oricum însă, s-au luat hotărîri importante raportate la reactivarea și restructurarea Asociației, la o implicare efectivă a ei în viața muzicală a jazz-ului românesc, în susținerea Cluburilor, în procesul de instrucție din Conservatoare și Școli de Artă. Am reținut alegerea lui Johnny Bota din Timișoara în

Jazz... minut cu minut

funcția de vicepreședinte (la propunerea lui Marius Popp), alături de cel deja existent, Mircea Tiberian, inițiativa lui Aurel Gherghel de a se crea o Societate pe acțiuni în care A.R.J. să fie acționară, am apreciat dorința de sistematizare și clarificare a problemelor vîdită de Mircea Tiberian și eforturile președintelui, Johnny Răducanu, de a media opinii adverse.

Gala finală a Festivalului sibian l-a adus în scenă pe compozitorul Dumitru Capoianu, președintele juriului care, în cadrul unei festivități de premiere, a expus rezultatele jurizării, deci palmaresul Concursului Debutanților, rechemîndu-l pe podium, pentru un scurt recital, pe membrii cvartetului „The Newcomers” căruia i s-a atribuit titlul de laureat la categoria „formații de jazz”.

O „nouă venită”, solista Cornelia Guliman ca și o fostă concurentă, vocalista Teodora Enache, tot din București (ori-

MARK HELIAS
și JAMES EMERY

ULF JOHANSSON
și ARNE DOMNERUS

ginară din Iași) au constituit „sare și piperul” recitalului susținut de grupul Johnny Răducanu, sexagenarul atît de egal cu sine cînd e vorba de creativitate și swing, mereu altul dacă ținem seama de diversitatea formulelor de agregare scenică oferite de-a lungul anilor la Sibiu și nu numai... În demersul său instrumental — propriu-zis, ca și în comentarea muzicală activă, înaintea menționatelor tinere soliste vocale, Johnny Răducanu — pian a fost însoțit de Ionuț Baranga — contrabas, Gigi Moraida — baterie (și el sexagenar, fost coechipier al lui Körösy și Jean Ionescu cu peste două decenii în urmă), Dan Ionescu — chitară și invitatul (pentru două piese) Garbis Dedeian — saxofon-tenor.

Cel care trebuia să facă parte din secțiile ritmice ale grupurilor Johnny Răducanu și „Five Eastern Musicians”, bass-istul ucrainean Anatoli Babii, în lipsa colegului său rus (bateristul Korostilov) și-a reafirmat condiția de „lup singuratic” așa cum se recomandă în concerte, în țara sa și străinătate, ca și pe discuri: „One Man

Show” creativ la contrabas și bass piccolo — instrument pentru prima dată prezent pe scena festivalieră sibiană.

Așa cum bine sesiza în recitativul său dedicat Festivalului în revista „România Literară” Virgil Mihailu, a fost o seară a bass-istilor, lui Tolea Babii urmîndu-i un nume de prestigiu european și mondial, Jean-François Jenny Clark, bass-ist-muzician francez, leader al „trio-ului din care au făcut parte saxofonistul François Jeannet și mai tînărul baterist Tony Rabeson. Ar fi foarte multe de scris pe marginea unui recital cu majusculă oferind asistenței senzația anvelopantă a unei veritabile „băi de sunete”... mă voi mulțumi doar să afirm că programul francezilor a fost, din punctul meu de vedere, momentul de culminație valorică a Festivalului și că poate constitui un model de jazz adevărat, reprezentativ pentru „mainstream-ul” contemporan, o referință pentru educarea gustului.

Fără a se lăsa copleșit de succesul trio-ului Jean-François Jenny-Clark, pianistul-compozitor ieșean Romeo Cozma a oficiat dezinvolt actul de exteriorizare măiastră a feeling-ului investit de muzician în apreciatele sale compoziții (între care „Feerie în ritm latin”, „Culorile lacrimelor”, „Gravitații”, „Irenikon”) prezentînd și un inedit „Colind” subintitlat „Domnului profesor cu dragoste”, piesă dedicată memoriei lui Nicolae Ionescu.

Revenind asupra hotărîrii lor, Mircea Tiberian — pian, Garbis Dedeian — saxofon-tenor, Dan Ionescu — chitară (Tim's ara), au reformulat evntul etichetînd inițial apelînd la Ionuț Baranga — contrabas (cel mai solicitat instrumentist al Festivalului) și la bateristul german Joe Baudish (din trio-ul austriac), acesta dovedind o laudabilă suplețe în asimilarea și interpretarea, cu minime preparative, a aranjamentelor unor piese-standard dificile. Recitalul (corespunzînd celei de-a patra transmisiuni în direct TV a Festivalului) a evidențiat forma excelentă a celor... „Four Eastern Musicians” ajutați de bass-istul german, în realizarea unor solo-uri improvizatorice plasabile în zona de certitudine expresiv-valorică a jazz-ului așa cum se cîntă el azi pe multe meridiane. De relevant piesa finală a programului, varianta interpretativă conferită piesei „Freedom Jazz Dance” de Eddie Harris.

Cea de a treia seară-noapte de jazz (încheiată de o mîncare în zori) a continuat pe coordonate europene: italienii grupului „Three Views” — Luigi Ranghino — pian, Roberto Musso — contrabas, Claudio Saveriano — baterie, au cîntat mult dar nu au spus la fel de mult prin muzica lor, deși nu poate fi negat succesul lor la un public destul de conciliant. În absența bateristului Imre Köszegi, (pe care am regretat-o), cvartetul său a devenit un trio internațional: Berkes Balazs — un experimentat bass-ist ungar, iugoslavul Svonimir Tot — la chitară, Gregory Kyle — trompetist american (student la Budapesta) într-o evoluție pe care am admirat-o pentru echilibrul și substanțialitatea. Iar epilogul Festivalului ce a coincis cu prezența unui nume de marcă, saxofonistul suedez Arne Domnerus (care în 1949 cînta jazz cu... Charlie Parker!) însoțit de un bun pianist — dar și mai bun trombonist — Ulf Johansson și de soția acestuia, vocalista Kristina Verre Johansson, ne-a regalat cu o muzică odihnitoare, plină de savoare, de tentă bop marcată de swing ca pulsație ritmică vitală — o veritabilă „copertă” de încheiere a unui mare festival.

Recunoștința și gratitudinea noastră pentru aceia ale căror eforturi greu estimabile — și în parte necunoscute — au stat la baza acestui amplu edificiu artistic: Mihai Chiorescu, Gabriel Albrecht, Emil Ionescu!!! Și „note de 10” pentru unul dintre cele mai reușite afise din ultimii ani, pentru grafica de excepție (realizată pe calculator de Teodora Ciuchină) a programului de sală...

FLORIAN LUNGU

Cu ILIE STEPAN despre Pro Musica, „Student Rock” și televiziune

Rep.: Înainte de a-și pune prima întrebare, ar fi bine să precizăm (pentru cititorii) că acest interviu este luat în timpul festivalului studențesc de la Timișoara, secțiunea rock. Pro Musica nu este prezentă în festival. De ce?

I.S.: Din păcate, așa este. Dintr-o parte, noi nu suntem încă disponibili. Unul, toboșarul, Lică, este plecat în Germania, iar solistul vocal, student la Conservator — Mario — are și el de onorat niste contracte. Asadar trupa nu s-a putut implica. Eu, fiind și redactor muzical la Televiziunea din Timișoara, sunt prezent pentru a înregistra concertul, urmînd ca materialul să-l dăm pe post și chiar să-l oferim, pentru a fi distribuit, și altor posturi de televiziune: Constanța, Oradea, Brașov, Sotil...

Rep.: Și postul național?

I.S.: De la Televiziunea centrală, de la emisiunile pentru tineret, se află aici o echipă. Dacă celelalte departamente ne solicită material, îl punem la dispoziție cu cea mai mare plăcere. Nu mergem pe favoritisme. Din toate aceste schimburi culturale, să le zicem, de cîștigat are doar rockul, care nu numai că trebuie să supraviețuiască, dar trebuie să ajungă și la un anumit nivel. Măcar la cel atins de fărîle vecine.

Rep.: Desi nu a trecut decît o zi din festival, aș vrea să știu care este părerea ta?

I.S.: În primul rînd, e bine că e. Este un început. E drept că noi, orice facem spunem că sintem la început. O scuză pe care o invocăm permanent și, din păcate, tot la... început am rămas. Desigur, sint ușoare imperfecțiuni de organizare. Sunetul... ce mai, e jale. Krypton, acest grup de primă ligă, și-a onorat locul pe care-l ocupă. Sint buni! Apoi e de remarcat că în fiecare trupă debutantă există instrumentiști care au deja un bagaj de cunoștințe muzicale, de mijloace de expresie de la care se poate evolua. Asta e bine. Mă așteptam să fie mai mulți, e drept, dar e bine. Fără a spune cuvinte mari, ei sint generația care va trebui să continue ceea ce am început noi, să reu-

șească să alinieze rockul românesc în circuitul valoric mondial al genului. Un punct bun al festivalului îl constituie prezența masivă a ziariștilor. Mă bucur să știu că presa muzicală e de față.

Rep.: Dar publicul cum îi se pare?

I.S.: Ei, aici e o chestie. N-aș spune că sint surprins. Vezi tu, după '89 au avut loc cîteva concerte. Chiar și aici, la Timișoara. S-a simțit atunci o legătură extraordinară între scenă și public. Asta a fost în primele luni ale lui '90. Acum, sintem într-o perioadă în care publicul se detașează, se depărtează de scenă. Nu mai are, probabil, răbdarea necesară să asculte, să încerce să înțeleagă și trupele tinere. În ceea ce privește publicul prezent la festival, ce să spun? Sint convins că dacă în afară de Krypton mai evoluau și alte trupe, reacția ar fi fost alta. Lipsa asta de atenție față de ceea ce se petrece pe scenă se datorează poate și întîzierii instalării scenei. Asta e nu mai au răbdare. Desigur au fost și unele reacții de prost gust. Mă refer, în mod special, la modul în care s-au manifestat unii la apariția fetelor de la Secret. În fond e o trupă rock. Și cîntă chiar bine. Dar ele fiind fete, în sală aflîndu-se și destul... golănași... Organizatorii, deși s-au gîndit la o programare a trupelor pe genuri, în fiecare seară să fie un anumit gen, nu au procedat așa. Afișele în oraș n-au făcut o delimitare clară.

Și atunci, e normal că în sală să fie un public eterogen. Unii sint mai liniștiți, alții mai nervoși. Unii sint pentru hard și heavy alții pentru thrash. La ora actuală, în anul de grație '92, există o mare diversitate de genuri. Pop-rockul nu mai este un capriciu al unei generații. Este o parte a muzicii foarte bine pusă la punct, cu stiluri și decii și cu adepții ai stilurilor respective.

Rep.: Crezi că publicul timișorean este îndreptat mai mult spre thrash, speed, death, spre partea mai agresivă a rockului, decît spre hard & heavy?

I.S.: Nu este vorba de publicul timișorean. În general, tineretul este clar orientat spre... partea mai agresivă a genului.

Rep.: Cu toate că trupele de primă ligă din Timișoara nu cîntă nici speed, nici thrash au publicul lor. Cum îi explici?

I.S.: Nu doar trupele din Timișoara au publicul lor, ci și Holograf și Iris. E un public anume, pe care-l reîntîlnesti la fiecare concert. Nu înseamnă că noi cîntăm... între noi, prietenii. Dar 60% din publicul prezent la concertele noastre este de un anumit fel. Cînd te uiți în sală vezi figuri cunoscute. În seara aceasta n-am prea văzut cunoscuți.

Rep.: Tu intri în relație cu publicul pe două fronturi: o dată, ca artist și o dată ca redactor muzical la T.V. Desigur,

la T.V., primești și scrisori. Care sint cerințele celor care vî scriu?

I.S.: Nu domîă speed-ul, thrash-ul sau death-ul. Publicul acestui gen este foarte tînr. Sint copii. Ei nu scriu. Ei practică genul ori la concerte ori la o bere...

Rep.: Ți se pare că la noi fenomenul e de viitor?

I.S.: Țin minte că generația noastră, a flower-power-ului, cu păr lung, în blue-jeans și-n tricou cu floricelă era privită de cei mai maturi într-un fel ciudat. Așa se întîmplă și cu cei de azi. Pe mine nu mă deranjează această tendință. Sigur, atunci avea alt conținut. Dacă vrei, a fost generația de pionierat.

Rep.: Crezi că există vreo șansă ca T.D.S.-ul să reziste în timp?

I.S.: Muzical, nu vor aduce nici pe departe contribuțiile pe care le-au adus cei din generația flower-power. Pe plan afectiv, însă e discutabil. E o formă de protest, care la noi față de țările de la care s-a importat, este dublă. În Occident, tinerii protestează împotriva celor care au bani, să zicem. Fiecare dintre ei însă își permite să aibă cel puțin un deck profesional. La noi, în puținul timp scurs de la... evenimentele din '89, am reușit să obținem o anumită libertate. Acum avem voie să mergem unde dorim, dar nu sintem primiți. Ca tînr poți să faci orice, dar n-ai bani. Deci, la protestul importat se adaugă o doză specifică țării. Este o defulare la cumulu de agresivitate. Nu poți spune că muzica în sine e una de protest. E o muzică agresivă. Textul, de regulă, e morbid.

Rep.: Din cîte știu, cel puțin așa circula un zvon, ar fi trebuit să susții un recital de chitară la secțiunea de teatru a acestui festival. Ce s-a întîmplat, de ce nu l-ai mai avut?

I.S.: Mă bucur că mă întrebă. Neputînd participa cu trupa am acceptat să intru cu un recital de chitară în seara Galei secțiunii de teatru. Am renunțat din cauza unor... mici obrăznelii ale organizatorilor și a unei defectuase programări. Trebuia să cînt la Casa Studenților la ora 17.30, în condițiile în care la ora 16.00 la Casa Tineretului erau, încă, programate 2 trupe de teatru în concurs. De la o sală la alta este oarece distanță. Publicul n-ar fi avut cum să ajungă. Asta a fost!

Rep.: Ce face Pro Musica acum? Ați lansat acei single și v-ați oprit, desi lumea se aștepta la o continuare.

I.S.: Știu unde bați. Vrei să spui că activitățile individuale ne-au acaparat. Pînă la un anumit punct ai dreptate. Mai e însă și altceva. După decembrie '89 a fost un val de manifestări. În-

ceputul a fost cu acel memorabil concert din 22 ianuarie '90. Sincer să fiu, eu cînt de 25 de ani dar niciodată n-am trăit atît de intens un concert. Pentru mine rămîne cel mai frumos, alit din punct de vedere muzical și afectiv. Mai ales afectiv. Viata unei trupe care cîntă de atîta ani nu este ușoară. Turneele nu mai merg nici pentru rock și nici pentru alte genuri muzicale. Noi nu cîntăm o muzică comercială. Pro Musica nu s-a desființat. Asta să fie clar pentru toată lumea. Ne-am hotărît doar să apărăm de acum încolo doar într-un anumit număr de spectacole pe an. Nu în spectacole în care să ne scoatem neapărat niste sume, ca apoi să stăm liniștiți, ci în spectacole mari. Nu mai sintem tineri. E normal ca fiecare să mai aibă și o altă activitate. Lică Dolga cîntă într-o trupă în Iugoslavia. Eu, în afară de activitatea de la T.V. care-mi face o deosebită plăcere, am și o altă pasiune: muzica de studio. Am făcut muzica la două piese de teatru — „O noapte furtunoasă” în regia lui Laurian Oniga și Ana Christi de O'Neill în regia lui Emil Reus. De fapt, am observat și la alți colegi că o dată cu trecerea timpului ești tentat să lași locul de pe scenă celor mai tineri și să te dedici mai mult muncii din studio.

Rep.: Să înțeleg că o dată cu anii apare și o reținere față de scenă?

I.S.: Nu știu la alții cum e, știu doar că la mine nu se pune astfel problema. Din contră, munca de studio intervine tocmai din dorința de a fi cît mai bun pe scenă. Mi se întîmplă ca într-un concert să nu-mi placă cum am interpretat un anumit pasaj sau chiar o piesă. Și atunci, trec în studio, lucrez mai mult și mai atent. Am devenit mai pretențios cu mine, cu ceea ce fac. Cel puțin așa sint. Nu știu dacă reușesc în totalitate, calitatea creației mele trebuie să o judece alții. Să nu crezi că munca în studio ar fi mai ușoară decît cea de scenă. Dimpotrivă. Se poate întîmpla ca din cauza unei anumite stări sufletești a unor factori externi, a unor indispoziții sau nerealizări, un concert să nu lăsă așa cum ți-ai dorit. Greșesti un acord. La wații la care se cîntă, se mai admit și unele scăpări. Se întîmplă și instrumentiștilor de marcă, Clapton, de pildă. Publicul este încins, e într-o anumită stare, te lartă. Cu banda, nu merge. E altceva. Nu mi-e frică să ies pe scenă. Repet, vine însă o vreme cînd trebuie să fii conștient că trebuie să lași locul celor mai tineri. Tu ca muzician de vîrstă să te rezumi la cîteva concerte. Dar alea trebuie să fie bune. Ideal e să fie aparite „unicate”, nu alături de încă alte... 10 trupe. Un concert al tău, profesionist. În acest context e clar că nu mai poți ieși prea des pe scenă.

— Va urma —

ANDREI PARTOȘ

ULTIMA ORĂ. Am aflat că la puțin timp după convorbirea noastră un grup de adevărați profesioniști s-a retras din echipa Televiziunii Timișoara și cu numele de TVT 1 — S.R.L. va funcționa în paralel cu aceasta. Este vorba de Marian Odanagu, Mircea Radu, Onuț Stanciu, George Scinteie, Lucian Georgiu, Andrei Burduș și Ilie Stepan. Intențiile și proiectele din interviu rămîn valabile. Succes noii Televiziuni!

În episoadele apărute sub titlul „Poveste Folk” (vezi nr. 41-48) încercam să „prind” gîndurile și momentele începuturilor fenomenului folk de la noi. Si consideram eu atunci că așfirsit începuturilor putea fi considerat festivalul Primăvara Baladelor, prima ediție, în 1973. În acel an, Marele Premiu l-a luat Doru Stănculescu; cîștigătorul ediției următoare (Mircea Vintilă) nu intra între cei 5-6 laureați și acest fapt explică dinamica fenomenului, persistența lui fiind reliefată de premiul de compoziție pentru „Nopti”, pe care Valeriu Sterian o va relua într-un alt context postrevoluționar sub titlul „Vino Doamne”.

În același an, 1973, la Timișoara, Ilie Stepan și cîteva colegi, studenți și elevi, realizau „Creanga de cires”, prima operă folk despre care se aud la București numai cuvînta bune dar pe care o vom vedea numai în anul următor. În Festivalul Național al Artei Studentești, în aprilie, însă la aceea dată grupul care se numea Pro Musica era deja o celebritate națională. Pentru că în martie, la a doua ediție a Primăverii, Ilie Stepan și colegii lui își luaseră partea leului din

palmares: Premiul pentru cel mai bun grup. Premiul de popularitate și Premiul pentru cea mai bună compoziție, aceea „11 Septembrie” care ne încălzea și ne îngheța în același timp, atît prin mesaj cît și prin realizare muzicală și... impresie.

Dar perioada folk a unui grup

'79 și '80, în Festivalul A. În '86 la Costinești. Dar între 1982-1990 este prezent la Tim Rock, iar în 1991, la Viena, într-un festival rock. Si în toți acești ultimi 12 ani l-am urmărit pe Ilie mai mult prin cele peste 30 de compozitii intrate în topuri și destule editate pe discuri („Club A” — primul disc

Apoteosel), Progresiv TM (Mihai Farcaș și Perin „Boita” Boian), intrînd individual în folk (Adina Dimitriu) sau în alte muzici ca Adrian „Oliver” Daminescu care, venit la București la Conservator, ne cînta la „Clubul de la ora 7”, dar nu putea să urce pe scena Sălii Palatului că îl „afila” profesoa-

și nu la casele noastre de discuri. Si Ilie a venit și a cîntat într-o seară în care cînta și IRIS și eu zic că muzica echipei Pro Musica a fost foarte bine primită. Pentru că „meseria” cu care vin de obicei bănașenii impune și Ilie cu pletele lui încruntate mult prea devreme i-a adus pe „bătrîni”. Bujor Grigore Hariga (ch) și Vasile Dolga (ds) pe care eu îi știam, dar m-au surprins foarte plăcut Mario Florescu (vocal), Tibi Bako (bs) și Mircea Stratan (k) cu siguranță viitoare nume ale rockului național, pentru că Ilie are mină bună, el simte și apoi slefulește omul și echina. Si poate că, dacă nu va fi prins prea tare de munca lui la Televiziunea Timișoara ne va oferi și alte surprize plăcute.

Si îți scriu, Ilie, aceste rînduri, pentru că le meriti și le meriti. Si pentru că, vîzîndu-ne atît de rar, dar simtîndu-ne atît de aproape, ai spus presed după concert că sint „prieteniul tău de o viață”. De o viață, Ilie, ai dreptate! Să vedem ce mai putem face împreună în restul pe ne-a mai rămas.

AUREL GHERGHEL

CRONICA SENTIMENTALĂ ILIE de la Pro Musica

cu 7-8 componenți și multe instrumente (chitară, flaut, blok-flute, vioară, percutii diverse etc.) trece relativ repede și după 1975 grupul se „electrifică” tot mai mult și reducîndu-și componenta se apropie de rock, fără să-și piardă melodicitatea și atmosfera progresivă. Era o epocă de hard în Banat și Ardeal și grupul are ecloase de pe scenele de dincoace de munți, apărînd abia în

colectiv realizat din concert, „Formații rock” nr. 9, „Costinești — 20 de ani”, „Rock baroc” și într-un dublu single „Să-luți Păci”. Diversele componente utilizate pe parcurs nu vor mai arăta ca aceea strălucitoare echipă a începuturilor în care „mustii” deveneau în foarte scurtă vreme mari nume ale rockului nostru, preluati la alogou de Phoenix (Erlend și Dietrich Krauser), Sînx (Doru

ra de canto că ne zice și folk. Si după atîta și atîta ani, cînd m-am gîndit la Ecopop, primul telefon l-am dat lui Ilie și invitîndu-l nu l-am întrebare de mai cîntă și cu cine. Mi-a fost suficient și m-a bucurat mult „da”-ul lui. Pentru că eu îl văzusem doar la televizor cu „Timișoara”, acel răscolitor omagiu adus oamenilor și orasului, apărut pe un single la Freadk Weber Viena

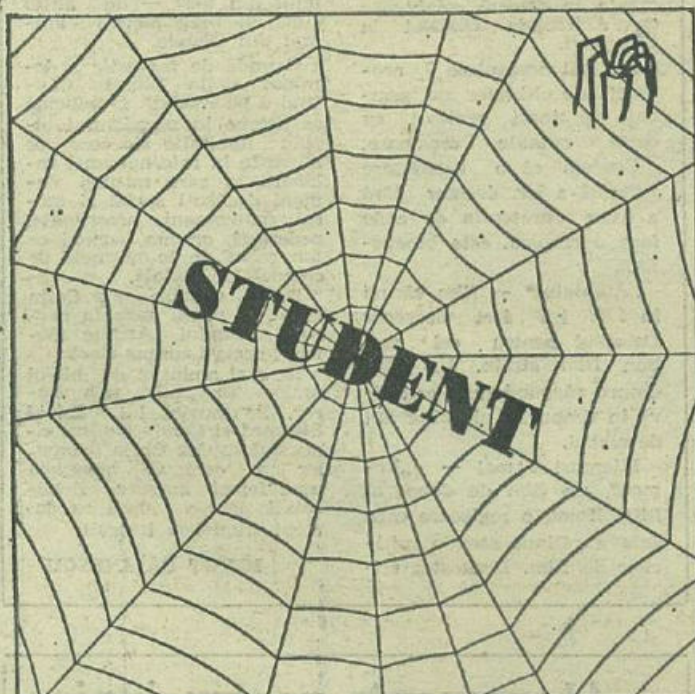
10 melodii pentru VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

A 20-a ediție din acest an s-a derulat cu multe surprize. E adevărat că noi am fost frustrați de recitalul excelentei **Bonnie Tyler**, dar sperăm să fi oferit prietenilor emisiunii o varietate de teme. Noi înregistrăm în studioul Migas Real Compact cu **Ioan Pascu** (ne-a făcut o nouă demonstrație de show-man de mare clasă) și **Mircea Rusu** care vor ieși curând pe o casetă comună. Solistul austriac **Rik** ne-a vizitat și a conversat cu voi prin telefon (14.31.90) fiind plăcut impresionat de formula programului. A fost însoțit de către doi colegi de la Radio-Televiziunea din Austria, sosiți în țară pentru Festivalul București '92. Toți membrii grupului brașovean **Conexiuni** au ținut să rămână cu voi în direct pentru a-și lansa cele 4 piese înregistrate în studioul T8 al Radiodifuziunii cu o zi înainte. Un gest frumos și firesc. În fond rostul acestor întâlniri cu ascultătorii într-o emisiune „live” este tocmai acela de a da informații fierbinți despre activitatea fiecărui artist-vizitator. Secvențe de pe două L.P.-uri (Adrenalize - **Def Leppard**, **Buddy Guy** 1991) și solicitatul „Top sentimental” au încheiat noaptea cea lungă a muzicii. Au răspuns la telefoane **Tanța Marin**, **Cristina Santi** și **Sorin Geac**. Așa cum am promis au avut prioritate dedicațiile scrise, dar s-au onorat și toate cererile telefonice (al doilea număr, pentru cititorii mai noi, 13.69.01). Lista pentru 22 mai va fi alcătuită strict dintre propunerile pe care le veți face în 15 mai (ediție în care veți asculta noi albume intrate în fonoteca emisiunii cu ajutorul firmei timișorene **Rocka-Rolla**).

L. P. M. + A. P.

RIK

UN ZIAR ÎMPOTRIVA
TUTUROR PĂIANJENILOR !

PREȚ 15 LEI

BUCUREȘTI '92

(Urmare din pag. 8)

grafia mi s-a părut și ea absolut ciudată, neinspirată o combinație nefericită de balet clasic cu... tumbă. Total e caraghios. Aș vrea să se întâmple ceva în bine desigur. Mi-ar place totuși să mă înșel eu și totuși să fie bine, dar... mă cam indolesc. Și să nu uit. Mă mai deranjează ceva. Anunțurile astea cu Gigi a dat țevile. Femeie care a dat luminile, domnul care a dat, domnul care a luat... Al auzit la un alt festival așa ceva? La Cerbul de Aur, de pildă, nu-mi amintesc să fi auzit lucruri d-astea. Ti se pare ciudat că tot gomenesc de Cerb, dar pentru mine amintirea acelui spectacol înseamnă foarte mult. Imi vei spune probabil că erau alte vremuri, că nu erau la modă sponsorii. Poate. Dar mai este ceva și asta nu trebuie să o uităm. Atunci exista un Vornicu. Ar trebui să ne înclinăm, să-i ducem cu toții o floare și să-i mulțumim pentru tot ce a făcut. Să revenim la primele două seri ale acestui festival. Interpretare slabă! Au fost câteva apariții cu priză la public, și vreo două voci deosebite, însă competiție înseamnă eventual de la cele două voci în sus. Nu prea știu de ce a trebuit să apelăm la străini, cînd avem noi cîntăreți pentru trei festivaluri. Nu avem încredere în ei, asta e. Imi pare rău că fac parte din această masă de oameni care în loc să dea ceva foarte bun se complac să facă un lucru de mintuală. Să dea Dumnezeu ca pînă în final să nu fie așa”.

ANTON SUTEU: „Mă așteptam să fie mult mai bine decît anul trecut. Nu mă refer neapărat la concurs și nici la organizare, ci îndeosebi la invitații pentru recitaluri. La ediția trecută n-au fost nime altă de sonore, dar au venit. Acum, cu La Toya ce-am rezolvat? Boy George a susținut un hibrid de recital motivînd lipsa instrumentelor. Avem și noi talente, avem și noi cîntăreți care ar fi putut cînta la fel de bine. Și totuși, poate că tot rău e spre bine. Lumea are posibilitatea să asculte, să constate valoarea unora sau altora (mă refer în special la concurență și astfel să îi aprecieze mai mult pe ai noștri). Noi suferim de un complex de timiditate și snobism. Un snobism pur românesc potrivit căruia tot ce e „de afară” e mai bun. Ei, nu-l chiar așa. Prezentarea mi se pare prea lungă, cu multe bîlbîieli. În fine, întregul spectacol nu are tempo, nerv”.

GIORGIO PRETTI (Brazilia) a cîntat piesa lui **MARIUS TEICU** (Premiul I) și la interpretare a fost recompensat pentru orchestrația unei melodii românești

Aplaudat dar și contestat, în final premiat: **OZAN ORHON** (Turcia) a ocupat locul 2 la „interpretare”. Absolut întimplător, în juru era și un membru F.I.D.O.F. cu domiciliul stabil în aceeași țară

de toate DE TOATE de toate

● **National Top Ten** (din Hit Parade): 1. Nevermind - Nirvana, 2. Metallica-Metallica, 3. Use Your Illusion II - Guns N'Roses, 4. Use Your...I - Guns N'Roses, 5. Decade Of Decadence - Mötley Crüe, 6. No More Tears - Ozzy Osbourne, 7. For Unlawful Carnal Knowledge - Van Halen, 8. Firehouse - Firehouse, 9. Blood Sugar Sex Magic - Red Hot Chili Peppers, 10. Empire - Queensryche. ● **Chubby Checker** a anunțat într-o conferință de presă că va bloca orice difuzare la radio sau TV a celebrului său hit „The Twist” (chiar

și imitații ale piesei) în scopuri publicitare. Suma pe care o revendică, în caz de nerespectare a dorinței sale, este modică: 17 milioane de dolari! ● **Debbie Gibson** pe Broadway în „Mizerabilii” iar **Sheena Easton** în „Man Of La Mancha” vor să demonstreze că pot mai mult decît să lanseze hit-uri efemere. ● La capitolul încasări, conform datelor publicate în revista americană Musician (aprilie), în primele luni concertistice ale anului 1992 pe primele locuri s-au aflat **Liza Minelli** (1.544.496), 2. **New Kids On The Block** (1.408.081 dar în mai puține

concerte), 3. **Rod Stewart** (1.033.760 de dolari în două apariții la Madison Square Garden), 4. **Metallica** (1.031.310). Ceilalți se situează sub cifra de un milion. ● Biletele pentru concertul **Michael Jackson** din Scoția (The Haugh, Glasgow Green) care va avea loc în 14 august, costă 21,50 de lire sterline. ● **Joe Satriani** și-a început înregistrările pentru cel de-al 5-lea album care se va intitula „The Extremist”. Vor fi alături de el frații **Greg** și **Matt** **Bisonette** (foști componenți în David Lee Roth Band).

Propuneri pentru top '50

POP. Walking On Breaking Glass - Annie Lennox, Death's Door - Depêche Mode, Das Boot - U96, Romeo And Juliet - Blue System, Move Any Mountains - Colin Shamen, Rhythm Is Danger - Snap, Make It Happen - Mariah Carey, Pence In The World - Shanice, Lonely Heart - Ten Sharp, We Gotta Love Thang - Ce Ce Peniston, Save The Best For Last - Vanessa Williams, Live And Learn - Joe Public, Thrill Me - Simply Red, Separate Tables - Chris De Burgh, A Beautiful World - Chris Norman, What Becomes Of The Broken Hearted - Paul Young, Tonight - George Michael, Things Will Never Be The Same - Roxette, Live 4 Love - Prince & The N.P.G., America I What Time Is Love - The KLF, Put Me In

Your Mix - Barry White, In The Closet - Michael Jackson și Give In To Me - Michael Jackson (la alegere). ● **ROCK**. Knockin' On The Heaven's Door - Guns N'Roses, I'll Cry For You - Europe, Let's Get Rocked - Def Leppard, High - The Cure, Song For Love - Extreme, Roll The Bones - Rush, Blood On The Land - Kingdom Come, Mudkicker - Skid Row, S.I.N. - Ozzy Osbourne, Blood On The Land - Badlands, Who Where, Why? - Jesus Jones, Until Your Love Comes Around - R.T.Z., There Will Never Be Another Night - Bryan Adams, Cold Day In Hell - Gary Moore, Ceremony - The Cult, Big Love - Little Village, Call It What You Want - Tesla, Rusty Cage - Soundgarden. (D.J.)